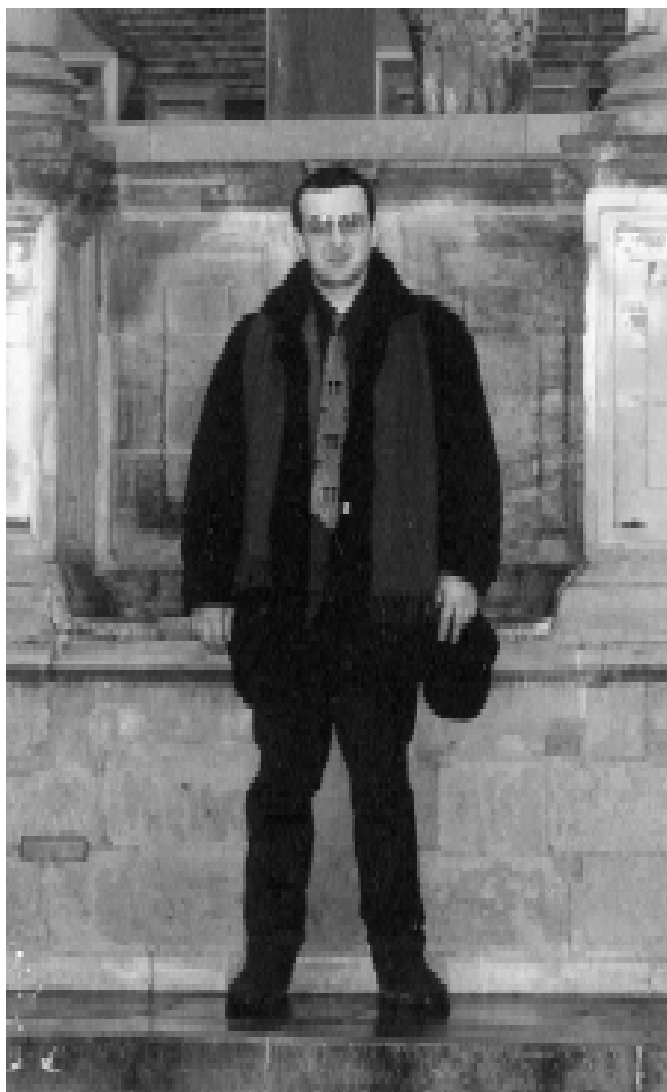

გია ფოცხვერია

ლექსები

გამომცემლობა
«ახალი საქართველო»
თბილისი _ 2007

ლექსები

***

დაბნეული ოცნება
დაწრიალებს ლონდონში,
ყველგან მოელანდება
თმახუჭუჭა იები.

სევდიანი ცასავით,
შენი თბილი ღიმილი,
სანატრელი გამხდარა
დაცემული ფიქრების.

***

ისე უნდა მოგვკვდე, რომ ყველა ვალი გადავიხადო,
კარგიც და ცუდიც, საკუთარი ცოდვების და ვნების.
მე სევდა უნდა ვატარო, გავწმინდო, გავაქათქათო,
მერე კი შევძლებ შევუერთდე ცოდვილთა ლაშქარს ძმების.

შემოდგომა მიყვარს წვიმიანი, ყულაბა ფიქრების,
მძიმე სიმარტოვე სასაფლაოზე, ჩურჩული ქვების,
ძმებო, გაღიმებული სახეებით რომ მეფერებით,
იჭორაონ, რაც უნდათ, არ მადარდებს ჭარტალი სხვების.

ჩემი ანდერძი

სადაც არ მოგვკვდე, დამასაფლავეთ
საქართველოში, ჩემს ტკბილ მიწაზე,
სადაც არ მოგვკვდე, ნუ მიმატოვებთ,
თუ ქართველები ხართ ქვეყანაზე.

და მე სიკვდილის არ მეშინია,
თუკი სამშობლო მადგია თავზე,
სვეტიცხოველი ცოდვებს შემინდობს,
ჯვარი დიდებას გადმომანათებს.
თავთან დამიდგით ჯვარი ნაკურთხი,
გულზე დამადეთ მე ლოდი მძიმე,
და დააწერეთ — აქ ის ისვენებს,
ვისაც უყვარდა ეს არემარე.

არ დაგავიწყდეთ წითელი ვარდი,
იქვე პატარა მუხაც ჩამირგეთ,
გვერდით მიუდგით მაგიდა, სკამი,

ჩამოჯექით და ღვინით მიტირეთ.

და მე ვილოცებ იმ ქვეყნად მარად,
და თქვენს ცოდვებსაც ღმერთს შევავედრებ,
და გავიხსენებ, თქვენთან რო ვიყავ,
თბილის-ქალაქში ყოველ ცისმარდღეს.

გამახსენდება მე ნარიყალა,
ჩვენი მთაწმინდა, მამადავითი,
აქვე სიონიც გალობას იტყვის
და ქაშვეთშიაც მას ბანს მისცემენ!...

მაშინ ვიქნები მე ბედნიერი,
და მოვისვენებ, და მოვისვენებ...

* * *

იყოყინეთ, ვირებო, იყოყინეთ,
შეიძლება დაიყენოთ ხმა,
ოპერაში მაინც თუ ვერ ივარგებთ,
არ დაგძრახავთ თქვენი ვირი ძმა.

გემოვნება ხომ ერთი გაქვთ მაინც და
გაიხარეთ, აკუნტრუშეთ ჩლიქები,
და თუ კიდევ თავსაც დამანებებდით,
თქვენი მუდამ მაღლიერი ვიქნები.

* * *

მოგენატრება...

მოგენატრება გადახვეწილს
მშობელი სახლი...

მოგელანდება...

მოგელანდება საწოლ ოთახში
რომ იყო ხატი...

გაგახსენდება,

გაგახსენდება ორომტრიალი და
მეგობრები...

და მერე იტყვი:

როგორ მოვხუცდი...

მტერიც კი არ მყავს

ვაჟკაცი, ნაღდი...

***

და უსუსური,
ჩემი პატარა ხელი ავწიე,
მოგესალმებით,
მოგეფერებით
და გეხუტებით...
რატომ,
რა ხდება,
რომ ვიცოდე ნეტავი ერთი...
ყველა ცოცხალია,
ჯიუტად ვიმეორებ!..
და ყველას ერთად
მფარველობს ღმერთი.

***

დააა,
დააა,
ის ისევ აქ არის,
ჩამომწვარ ბურუსში
ბებერიი ჭადარიი.

ლამაზიი
ფერიაა,
ის ისევ ჩემიაა.

ნუ წახვალაა,
დაიცაა,
ჩიტებიი მღერიაან.

დააა,
დააა,
ის ისევ აქ არის,
ჩამომწვარ ბურუსში
გამხმარი ჭადარიი...

ჩამომწვარ ბურუსში
ჩამოწვა ჭადარი.

***

ეს ნისლი ისევ მხრებზე მაწვება,
თუ აზრი ტვირთად ჩამოვარდება,

თითქოს ლონდონის ყველა ცოდვილმა
თავისი ვნება მე მომაწერა.

ბავშვობის წლებში არ მეშინოდა,
ბევრის შემეძლო თავზე აღება,
შტერი სიბრიყვით, გულუბრყვილობით
მაინც დამქონდა თავისუფლება.

კარებთან მხვდება «ჩემი» მოხუცი,
ხელს გამომიწვდის, აქვს ჩვეულება,
მას მოწყალებას მე კი არ ვაძლევ,
თავის მადლობით მე მეხმარება.

გაინაწილებს ბურუსის წონას,
ცოტას აიღებს, შემეშველება,
და ილუზიის შემიქმნის საბაბს,
რომ გავა დრო და ეს ჩამეთვლება.

მაგრამ კვლავ ნისლი ახალი ძალით
თავს გამახსენებს, სილას გამაწნავს,
და ისევ ვხვდები, რომ ეს ბურუსი
ჩემი ცხოვრებით მუდამ თან დამყავს.

კანონი არის ესეთი, ძველი,
წყალი სიცხისგან ცაში ორთქლდება,
და ცოდვებით, ჩვენ რომ ჩავდივართ,
მომავლის გზაზე დროდადრო გვხვდება.

***

მის სასთუმალთან სუყველა
იდუმალებით აგვავსო,
მარადისობის კანონი
გადმოგვილოცა სანაცვლო.
და მისი ბოლო სიტყვები
გამოუთქმელი ზეპირად,
გამოგვაყოლა მეგზურად:
«მარადისობაც მეღირსა»...

მოხუცის სული დამიცავს,
ცოდვილ აზრებსაც გააქრობს,
და მისი სუფთა ლოცვების
ტრფობას შევიგრძნობ საფიცარს...

ამ ღამეს დაღლილ-დაქანცულს

მოხუცი ბრძენი მესიზმრა,
როგორ მომინდა უეცრად,
რომ ამიყვანოს შეგირდად.

ღიმილით სახლში მიმიღებს,
მომეფერება, გამათბობს,
თვალდახუჭული მოვუსმენ
მის ზღაპარს, ბრძნულს და საბავშვოს.

სკივრში ჩააწყობს მოხუცი
თავის სარჩოს და საბადოს,
უკანასკნელი სიმღერის
წაიღიღინებს ჰარალოს.

შემდეგ კი სუფთად ჩაცმული
ლოცვას წარმოთქვამს სამადლოს,
კარებს გააღებს მღიმარე,
თავის ბოლო წუთს დარაჯობს.

***

არაფერია, დრო გადაიტანს
შენს გაჭირვებას, ჩემს გაჭირვებას,
მარადისობა კვლავ გაგრძელდება,
არასდროს შეწყვეტს უშრეტ დინებას.

ჩვენი ტკივილი, სევდა და კვნესა
და ყველა ცოდვა კაცობრიობის,
ეს ხომ ბოროტის ინტრიგებია
და ანაბეჭდი ამაოების...

და ხორციელი სუყველა ვნება,
რომელიც გვბორკავს და მუდამ გვახრჩობს,
დროს ჩაბარდება, მიწა ჩაჰყლაპავს,
და წარვუდგებით ერთადერთ პატრონს...

***

ხორცი დამპალი თავისას ითხოვს,
უნდა გაწიროს გრძნობა ხალასი...

დამცინით კიდევ?! თქვე უბედურნო,
მომეფერებით, გგონიათ მალბობთ?!
კაცობას გაზრდა არ უნდა თურმე,

ნუ მომატყუებთ და ნულარ ბავშვობთ...

ჩვენ ვენდობოდით ერთმანეთს მუდამ,
მე შენი მწამდა, შენ არ მტოვებდი...
და თუ მომკლავენ, მე ცოდვებისგან,
ღმერთო, შემინდე, როცა გცოდებდი...
თამარი დროშად გამოვიყენეთ
და გავიბილწეთ უფალის რწმენა!..

ღმერთო, მომეცი მე ძალა ცოტა,
საკუთარ ცოდვებს რომ გავემიჯნო,
არ მოვიტყუო ფლიდი ხორცისთვის...
ძალა მომეცი, რომ კაცი ვიყო...

***

ზურგსუკან კიდევ თურმე გვლანძღავდნენ,
შურდათ და მიტომ გვაფურთხეს სულში,
არ შეგვარჩინეს ჩვენ მეგობრობა,
მწარე იარა დატოვეს გულში...

შენ დამიღონდი, ბრალი აიღე
და დამნაშავედ თავი ჩათვალე...
შენ უბიწო ხარ, ეს მე ვარ სუსტი,
ვერ მოგიარე და გაგაწვალე...

ნუ გეშინია, არ მიგატოვებ,
შენ განტევების არა ხარ ვაცი,
ჩვენ ესე ვივლით გადაჯაჭვულნი:
დიდი ოცნება — პატარა კაცი...

საკუთარ თავში მოვქექე ისევ,
ძველი ოცნება არ დაკარგულა.
ჩასაფრებული ყოფილა მხოლოდ,
დაღონებულა, არსად წასულა!!!

***

უკრავდა მუსიკა
და უცებ შეწყდა,
და მოღალატე
ჩამოწვა სევდა.

წაგვართვეს თითქოს

იმედი ხვალის,
ალერსი, სითბო
ლამაზი ქალის...

და მოღალატე
ყაყანებს სევდა,
«გაჩუმდეს მაინც»,
იფიქრა ბედმა...

ბედი და სევდა
განუყოფელი,
ყაყანი ტვინში
დაუცხრომელი...

ასე ამბობენ,
რომ მოვა დრო და...
დამიტირებენ,
იტყვიან, — მოკვდა...
მაგრამ მე მჯერა,
ყველა შევხვდებით,
გამოვცოცხლდებით
ერთი შეხებით...

ოცნება – ВЕЧЕРНИЙ ЗВОН!

ეს ჩემი სული მოუსვენარი
დადლილ სხეულში დაბორიალობს,
ხან აფეთქდება ყუმბარასავით
და ხან სიკეთეს ის მშობიარობს...

არ იცის დაღლა, მე კი გავწამდი,
დავშრი, ვცვდები და მეღევა ძალა,
ადარ მეღირსა დაშოშმინება
და ცოდვებისთვის მიმაქვს მე ღალა...

აწმყო არ მოდის, წარსული გაჰქრა,
და მომავალი შეჭამა კვამლმა,
შეღება შავად ბზვინვარე ოქრო,
დამღალა სულის ვახშმა და ვალმა...

ერთად ვილოცებთ გადარჩენისთვის,
რომ მომიტევოს უფალმა ცოდვა,
დაიფლითება რკინის ჯაჭვები,
უცებ მორჩება ამაო ბოდვა!..

შემდეგ მოხუცი მაჩვენებს ლექსსაც,
მოვუსმენთ ჩუმიად რეკვას ზარების
და სამშობლოდან მოსული ლოცვა
დალეწავს ბოქლომს ყველა კარების!..

დალეწავს ბოქლომს ჩემში ჩარაზულს,
შიშის, სიცრუის, სიხარბის მომტანს
და სული ჩემი გაინავარდებს,
უცებ შევიძენ იდუმალ ცოდნას!..

... მაგრამ ოცნება რა შორი არის
და რა მძიმეა ცოდვის ბუნება,
ასკდება სული ჩახერგილ კარებს,
რომ არ შემარგოს ტკბილი ცთუნება...

დაღლილ სხეულში რა ძნელი არის
ატარო სული თუნდაც ცოდვილი,
და მით უმეტეს დიდი ოცნებით
იყოს გიორგის ლოცვით მოვლილი!

* * *

იქ, სადაც მომკლეს, გული მომიკლეს,
იქ ყველა მშობას მეფიცებოდა,
იფიცებოდნენ კუბოს ფიცრამდე
და ანგელოსებს ეღიმებოდათ.

შემდეგ იფიქრეს, რომ მთლად გამიგეს
და ჩაიხედეს სულში რაც მქონდა,
იდიოტები, საცოდავები,
მათ რა იცოდნენ, ქარი სად ჰქროდა.

ან წავალ სადმე, დავიმალები,
ან ცოდვას უცებ ჩავიდენ მწარეს,
მაგრამ უფალი დამიცავს ბედკრულს
და ვერ ვიცრუებ მე ტყუილს მკვახეს.

სად იმალებით, ეშმაკუნებო,
რად შემიწუხეთ სული და გული,
თუ არ მომეშვით, მწარედ გატირებთ,
ჩემი არ იცით თქვენ გზები მტრული.

ვაჟკაცობისთვის ის კი არ კმარა,
რომ შეასრულოთ კანონი სრული,
კაცს დაემსგავსეთ, ფიქრი განწმინდეთ

და ნუ გექნებათ ტყუილი რთული...

ამის შემდეგ კი ტყვიაც ავიღო,
ღირსი რომ ვიყო ნამდვილი მტრობის,
უსინდისობის ცოდვა გავიყოთ
და გავაჩალოთ ბრძოლები ომის.

***

სოფელში ჭორი დაირხა თურმე,
კაცი დავარდა, ფეხი დაუცდა,
გახარებულნი წამოიშალნენ,
რადგან ოცნება მრავალს აუხდა.

თუმცა ბოლო ხანს გაჭირვებულებს
ბევრი არ ჰყავდათ გასამეტებლად,
მაგრამ ბოლმისგან გამწარებულებს
არ ენაღვლებათ გასაძევებლად.

თვითონ იჭრიან ტოტს, მაგრამ მაინც
ტიტანიკები სძულთ დასანახად,
არ შეარჩენენ პირად ნაღველსაც,
დროს არ მისცემენ მათ გასახარად.

რა სიყვარული, რი სიყვარული,
პატიოსნება ან ვაჟკაცობა,
დავიწყებიათ ბრძენი ვნებები,
შემორჩენიათ ამპარტავნობა.

***

მაპატიე უფალო, მაპატიე...
წყეულიმც იყოს ფლიდი მეგობარი,
წყეულიმც იყოს მატყუარა ცრუ სატრფო
და ყველა მოღალატე ამ ქვეყანაზე...
მაპატიე, უფალო, მაპატიე...
წყეულიმც იყოს ვითომ ვაჟკაცი ჭორიკანა,
ზურგსუკან ბრალის დამდები
და მატყუარა იაგოს ენით მოჭარტალე...

მაპატიე, უფალო, მაპატიე...
წყეულიმც იყოს წვრილმანი ქურდი,
კაცად რომ მოაქვს თავი
და სხვის გრძნობებზე და ხარჯზე ფარფაშობს...

მაპატიე უფალო, მაპატიე...
წყეულიმც იყოს უმადური ჩათლახი,
პატივს რომ სცემენ, ჩაიხუტებენ,
და მადლის მაგივრად რომ გაგამწარებს...

მაპატიე, უფალო, მაპატიე...
წყეულიმც იყოს ის ინტრიგანი გველი,
ძმობაში სიტუაციას რომ არევს
და ყველა სხვას გახდის დამნაშავედ...

***

მოხუცო, ჩემო ძვირფასო,
მომენატრე, მინდა შემხვდე,
დავიღალე საცოდავი,
მუდამ მპატრონობდი დღემდე.
რკინის ქალამნებს ჩავიცმევ ალბათ
და გადმოვლახავ ყველა ზღვას და მთას,
და ცოდვებისგან დამძიმებული
შენთან ვიპოვი მე სანატრელ ხსნას.

დასერილი მაქვს მთელი სხეული,
წავაგე ბრძოლა, დავრჩი ძლეული,
მალამოს მომცემ მოსაშუშებლად,
მტერს კვლავ შევხვდები გამაგრებული.

მოხუცო ბრძენო, ოღონდ მანიშნე
მისაღები ვარ, დარეკე ზარი,
შენთან ვიქნები, რომ ჩაგეხუტო...
დაუძლოურებულს გამიღე კარი.

***

აჩქარებული დღეები
მიჰქრიან, როგორც ხეები,
მატარებლიდან მოსჩანან
«ჩამორჩენილი» ხედები.

ჩვენ თავს ვიტყუებთ, არ გვინდა,
რომ გავიაზროთ ამბავი,
სიჩქარეს აზრი არა აქვს,
წუთისოფლის ვართ საკრავი...

***

ბრძენი მოხუცი, ჩუმი და მშვიდი
ისევ შემხვდა და დამაიმედა,
თუ უფლის ნებას დავუბრუნდები,
გაჰქრება ბოდვა და მწარე სევდა.

გზაც მიმასწავლა კელაპტრისაკენ,
არ დაიშურა კვლავ დარიგება,
მაგრამ ჩემნაირ ბრძას და დაქანცულს
ელირსება კი ჭემმარიტება?!

***

წავედი გზაზე სულ მარტოდ, იქნებ
სადმე ვიპოვნო მე ჰარმონია,
იქნებ ზღაპრული ქვეყნების გულში
უფრო მოვძებნო, რაც საპოვნია.

მარტო წავედი, რუქის გარეშეც,
მეგონა გზები განუყრელია,
ხოლო უცნობის ნატყვიარებით
ვერ შემეყრება მე აგონია.

ქარვასლა ერთი, სინათლე ბჟუტავს,
ნაცნობის ჰანგი მონატრებისა,
გახარებული ვეხვევი მოძმეს,
დარწმუნებული — ჩემიანია!

«შენზე ამბობენ, დაიკარგაო,
კარგი სახელიც გამოგყოლია»,
თბილად მიცინის, მეალერსება,
ძმობის თრიაქი დამალევია.
რომ გავიღვიძე შიშველმა სადღაც,
სხეულს ბორკილი შემოჭდობია,
თავზე მადგანან და იმახიან:
«ეს ვიღაც მგზავრი რა სულელია,

გამოგვადგება ვითომ რამეში?..
მისი ძონძებიც დაფლეთილია,
სკრიპკას დაათრევს, ვის რაში უნდა,
მოხეტიალე მუსიკოსია”.

ესე დამტოვეს ჯაჭვით სხეულზე,

ბოლოს დამცინა ტურფა ფერიამ,
წამოდგებო, წაიხითხითა,
ან სხვა მგზავრები წაგაწყდებიან...

***

რა უცებ გასულა, დრო უცებ გადის,
ეს როგორ მოვხუცდი, აღარ ვარ ბავშვი,
ჩემთვის არ ამოდის მზე მაღლა ცაში
და აღარ დამაფრენს მუზა და ქარი.

სხვისია თბილისის ქუჩები
და სხვისთვის ილიმის ამაყი ვარდი,
წარსული ნუგეში, დაღლილი ბედი,
რა უცებ მატყვევებს სევდა და დარდი.

ეს რა დრო დამდგარა, მე რომ არ მესმის,
ეს როგორ დავკარგე მე რწმენა სხვების,
და ძმები მიწაში, ბოღმა და ცრემლი,
სულ აღარ მასვენებს სიზმარშიც, ცხადშიც.

***

სამანიშვილის დედინაცვალი
გათხოვებულა ხელახლა,
ქართველებს გაგვიჩნდა საქმე,
უნდა გავასალოთ ქვეყანა.

კაცებმა მოიყვანეთ სუკები,
ქალები გაჰყევით ფრედებს,
გამოვადგებით ქვეყანას,
მშვიდობის ავაფრენთ მტრედებს...

***

თუმცა როცა ვხვდებით, აღარ ვესალმებით,
მზე ისევ გვიყურებს ოცნების თვალებით,
და სადღაც მიმალულად, გულის საყდარში,
ისევ ვეაღერებით სიზმრის ზარებით...

თუმცა რეალობა ყოველთვის გვეწევა,
და ჩვენი «მეგობრებიც» გვჩუქნიან ეჭვებს,
როდესაც მოვკვდები და მიტირებ მარტოს,

შენც მაშინ დაინახავ მათ ბილწურ ეშვებს...

თუმცა როცა ვხვდებით, აღარ ვესალმებით,
მზე ისევ გვიყურებს ოცნების თვალებით,
და სადღაც მიმალულად, გულის საყდარში,
ისევ ვეალერსებით სიზმრის ზარებით...

***

წარჩინებული, გამოჩენილი საზოგადოება
შეიკრიბა ერთად,
ორიენტიაცია აქვთ მათ დასავლური,
თუმცა ხანდახან პატრიოტიზმიც აწუხებთ
და იხსენებენ, რა კარგი იყო ღვინო კახური.

ეს ქალბატონი დიპლომატია,
უცხოელს გაჰყვავა ცოლად,
იღწვის ქვეყნისთვის დაუზოგავად,
ამზადებს ქალებს «ჯენტლმენტა» მონად.

ძან აწუხებს სამშობლოს ბედი
და ძან ცდილობს, რომ გაუმართლოს,

***

როდესაც გრძნობა დაიფერფლება
და რჩება მარტო წარსული მწარე,
როცა ოცნება დაგემალება
და აღარ გიხმობს სამშობლო მხარე,
როცა სხეული ტკივილებისგან
აგონიაში, ბნედაში გაგდებს
და მომავალი – ბოლო აწმყოა,
შენ არ გეკუთვნის, შენ არ გახარებს, _
სულ ერთი ხდება, გზაჯვარედინზე
გზა სად წაგიყვანს ან სად გატარებს...

***

გამეცინება ხანდახან,
რად გინდათ სხვისი ვარსკვლავი,
როცა მაკოცებთ ხანდახან,
დანა დამალეთ საკლავი...

ნიჰს, ბიჰო, ლოცვაც სჭირდება,
გაზრდა ტკივილით, ბავშვივით,
გაგეცინებათ, მიყვარხართ,
საწყალ ტუსადის ნარივით...

ძე შეცდომილის დაბრუნება

ჩავალ მე სახლში კეთილ პატრონთან,
კარებს გამიღებს, მომეგებება,
ადგილის სითბო ბევრჯერ ნანატრი
მომიაღერსებს, მომეფერება. და ზეციერი
სევდანარევი
ლიმილით მკერდში ჩამიკრავს ტანჯულს,
თვლაცრემლიანი და დაბნეული
უცებ შევიგრძნობ სიმშვიდეს ზღაპრულს.

აქვითინებულს ცრემლებს გამიშრობს,
ნაიარევი ნეტარი ხელით...
აგიზგიზებულ ალებს ჩამიქრობს,
გულში რომ ბორგავს ბოროტი ენით.

მე დავიჩოქებ, ერთად ვილოცებთ,
შემრცხვება ძლიერ ჩემი ღალატის,
ჭეშმარიტება დამიპატრონებს,
შემეშინდება აწი არაფრის.

შემდეგ შემხედავს, კარებს მანიშნებს,
სხვა ოთახისკენ გასავალ ზღუდეს
და მეგობრების მონატრებულის
იქ აღმოვაჩენ ოცნების ბუდეს.

მოსვენებული თვალებს მივლულავ,
დამესიზმრება ცელქი იები,
თოვლს რომ აპობენ, სუსხს რომ ჩაგრავენ
გახარებული ნაზი კვირტებით.

ჩამეკრებიან სიცილ-კისკისით,
ჭორებს მეტყვიან და ახალ ამბებს,
აფრად ქცეული ყვავილნარებით
ერთად გავაპობთ უზომო ტალღებს.

***

როდის მოხდება, ნეტავი,
ცა რომ გააპობს ზღვას
და მოგონება ნეტარი
რომ აგითრთოლებს ხმას?!

ალბათ შევხვდებით ოდესღაც,
ალბათ შემოგხვევ მკლავს
და ცრემლებისგან შემკული
გულში ჩამირგავ თავს...

ტკივილი გარდაუვალი
ააგიზგიზებს ალს,
ფერფლსაც კი დაწვავს თავიდან,
აღარ დატოვებს კვალს...
გვიან იქნება, ამიტომ
ვერ მოვიტყუებ თავს,
მოვტრიალდები, მოვკურცხლავ,
ამაში ვნახავ ხსნას...

***

ხანდახან ფიქრებიც კი ჩურჩულებენ,
არ სურთ ხმამალა საუბარი,
სევდიანმა მეგობრებმა ჩემმა იციან,
რომ სინდისი სუფთა აქვთ და უტყუარი.
თუმცა ცოდვილები არიან ჩემნაირად
და არ გააჩნიათ წამალი უებარი,
მემსახურებიან ერთგულად და გმირულად,
არ დაუმალავთ არც სითბო, არც სატკივარი...

***

სანთლები ჭუკჭუკებენ
და მეუბნებიან,
რომ სიყვარულები
სახლში მელოდებიან...

***

ეჰ, ლაჟვარდები, მატყუარები,
გვიტარებია, ამან დაგვჩაგრა,

მაგრამ სამშობლოს მონატრებული
უნდა მიმიღოთ დედის ამარა!..
ფუჭად გავფლანგე, რაც მიშოვნია,
არ მიძებნია, ვინ დააფასა,
ღმერთი მჩუქნიდა, ქარმა წაიღო,
ცოცხალი თუ ვარ, მტერმაც ჩაყლაპა!

ვინ რას წაიღებს საფლავში, ძმებო,
ყველა დავრჩებით შობის ამარა,
ისიც კი ფერფლად გადაიქცევა,
სული შეგვრჩება?! ზოგს კი, ზოგს არა.

* * *

... როდესაც ისვრიან ტყვიებს
და ჩვენ ცოდვილებს დაგვაწყობენ ყველას,
გაიხარებენ «მართლები»,
გაგვიხსენებენ ცოდვების სეტყვას...

შემოატარეთ ოქროს ლარნაკი,
დააწყვეთ მასზე განძეულობა,
ვერ გადაწონით თქვენ ჩემს სიყვარულს,
არა აქვს ფულის ფასეულობა!..

...გაიხსენებენ, რომ ჩვენც შევმცდარვართ,
ძმამ ძმას — ერთმანეთს რომ ვაწყენინეთ,
უკვე წასულებს ისევ დაგვხვრეტენ,
ამოანთხევენ, რაც ვასვრევინეთ...

შემოატარეთ ოქროს ლარნაკი,
დააწყვეთ მასზე განძეულობა,
ვერ გადაწონით ცოდვილ მეგობრებს,
არა აქვთ ფულის ფასეულობა!..

...გაგვიხსენებენ, ჩვენც რომ გვიჭირდა,
რომ დავიბენით და თურმე შევცდით,
საფლავსაც ჩვენსას შეურაცხყოფენ
და გადათხრიან ბოროტი ეშვით...

შემოატარეთ ოქროს ლარნაკი,
დააწყვეთ მასზე განძეულობა,
ვერ გადაწონით ჩვენს ცოდვილ ვნებებს,
არა აქვს ფულის ფასეულობა!..

...და ბოლოს ჩვენზე გამწარებულნი,

რომ ვერ მოგვიგეს კაცურად ბრძოლა,
ჩვენს შთამომავლებს თავს დაატყდება
ბილწი ენების ფლიდური კონა...

შემოატარეთ ოქროს ლარნაკი,
დააწყვეთ მასზე განძეულობა,
ვერ გადაწონით ცოდვილთა ოხვრებს,
არა აქვს ფულის ფასეულობა!...

... პატრიოტობას დაგვიწუნებენ,
ქვეყანა თურმე ჩვენ არ გვიყვარდა,
ცრუდ მონათლავენ ჩვენს ყველა სიზმარს
და წაბილწავენ მას, რაც გვიყვარდა...

შემოატარეთ ოქროს ლარნაკი,
დააწყვეთ მასზე განძეულობა,
ვერ გადაწონით ფაქიზ ოცნებებს,
არა აქვს ფულის ფასეულობა!..

... თან ვლოცულობდით თურმე ცოდვილნი
და თურმე მაინც ბოღმა გვახრჩობდა,
დაგვიწუნებენ ქრისტიანობას
და თურმე ღვინოც მალე გვათრობდა...

შემოატარეთ ოქროს ლარნაკი,
დააწყვეთ მასზე განძეულობა,
ვერ გადაწონით ჭეშმარიტებას,
არა აქვს ბილწი ფასეულობა!!!!!!

* * *

როცა ტკივილი გამოიზამთრებს,
დარჩება მხოლოდ უთქმელი დარდი
და მარტოხელა ემიგრანტების
დამჭკნარი სევდით ყვავილი, ვარდი...

სად არ ვეძებე ჭეშმარიტება
და ვის არ ვკითხე გზა მე სავლელი,
არავინ იცის, რა გვეღირსება,
ან დამიძალეს გულის სათქმელი...

და დაქანცული ლოდინისაგან
თვალებს დავხუჭავ, შემიპყრობს ძილი,
მოგონებების ხეზე ავძვრები,
რომ კვლავ ვიგემო მე ტკბილი ხილი...

ვინ აღარ არის ... ან ვის რა უჭირს,
ეს სულ ერთია ამ წუთში ჩემთვის,
სუყველას ერთად ჩავეხუტები
და გულს გამითბობს კურთხევა ღმერთის...

და შემდეგ ისევ ოთხი კედელი,
უძილო ღამის გულცივი მზერა,
ამ ქალაქში ხომ ყველა უცხოა,
არავის უყვარს ჩემი სიმღერა...

... როცა ტკივილი გამოიზამთრებს...
... სად არ ვეძებე ჭეშმარიტება...
... და შემდეგ ისევ ოთხი კედელი...
... უცხო ქალაქში, უცხო გინება...

***

ზარებს რეკავენ ეკლესიები,
სადღაც შორიდან, ჩემი მიწიდან,
სულ მიძახიან, არ მასვენებენ,
რას დაეძებო უცხო სიბრძნიდან...

წკრიალა ცელქებს უნდათ, რომ შემხვდნენ
და მოვეფერო მე ძველებურად,
ამბებს მეტყვიან, რაც გამოვტოვე,
ლოცვას მეტყვიან კვლავ ჩვენებურად...

იმასაც მერე გამახსენებენ,
რომ სხვაც უსმენდა ამ ზარებს ოდეს,
წმინდა გიორგი ბერი ათონზე
ცრემლით რომ წერდა სევდიან ოდებს...

«... Вечерный звон, вечерный звон,
Кого ты ждешь в краю Родном...»

არწივი თუ სირაქლემა...

დაბნეული ხარ, ძმაო, შენ, დაბნეული,
და ვერ გაგიგია ვინ რას გემართლება,
ამბობენ, თუ დაიკიდე, მოგეშვება,
ნუ ბოღმავ ყველას, ეყოფა განსხვავება.

მოგეშვებიან მერე, თუ გაითქვიფე,

სუყველა დამშვიდდება და დაწყნარდება
და უცებ გაუქრებათ სანერვიულო,
თუკი აღარ გაქვს ფრენის გახარება.
ვიცი, რა ძნელია ოცნების დათმობა
და სულის გექნება მტკივნეული გვემა,
ერთი შეხედვით, ორივე ფრინველია _
ბრძენი არწივი თუ შტერი სირაქლემა...

***

ცისფერი მთები, მოგონებები,
წკრიალა ხმები სამრეკლოს ზარის,
და რუსთაველი გაღიმებული
და გუმბათები ქაშვეთის ტაძრის...

მოკლე კაბებით სეზონის გახსნა,
როგორ გაზრდილა — გამოთქმა აზრის,
«მოვწონვარ ყველას», — ჩურჩუტის ფიქრი,
«ხომ ვერ გამაცნობ მეზობელს კარის?..»

და მე ჩამოვალ, გავიზიარებ,
რაც კი გეტკინათ ან გაგიხარდათ...
სხვას არ ვეკუთვნი, თქვენი ვარ ისევ,
თუმცა დამცინა ბედმა სამაგლად...

და თუ მანამდე სხეული ჩემი
უსულოდ დარჩა დაობლებული,
ჩამომასვენეთ და დამიტირეთ,
აღარ ვიქნები დაღონებული...

***

გაყუჩებული გრძნობები
ჭრილობების და სითბოსი,
სული მილოღავს ზარმაცად,
როგორც დამშრალი ნილოსი,
ოდესღაც აზვირთებული,
მაგრამ სიცოცხლის მომტანი,
ჩარაზულია კაშხლებით,
თუ იხსნებიან, ცოტანი.
უდაბნო მალე ჩახუთავს
საუკუნოვან მშრალ დელტას,
«გადავგვარდები», «ჩავქრები», _
ვერავინ იგებს მის ხვეწნას.

***

ისვრიან, ისევ ისვრიან,
შხამს აყროლებულ პირიდან
ბრიყვები,... ჩვენთან ლაღობენ,
მკვდრებსაც კი თხრიან მიწიდან. მტრადაც არ ჰღირან, ისეთი
ჰაბიტუსი აქვთ დამპალი...
შეგრცხვება, მტრად რომ მიიღო
სხვის მონად მუდამ ნამყოფი.
აღწევენ «მაღალ მწვერვალებს»
დამპალი არაკაცები,
საპირფარეშოდ აქციეს,
სადაც მიხობდნენ ბანძები.

***

ჰაიდ პარკის შიშველი ხეები,
გაშავებული მყარი ტოტები,
იდუმალებით დაღონებულნი
მიჩურჩულებენ: «შენც აქ მოკვდები».
ჩემი ცოდვების ტრიალებს ნუსხა,
არ გამომივა თავის დამჯრენა,
თქვენ ჩარგული ხართ თქვენს ქვეყანაში,
ჩემს სულს კი უნდა
სამშობლოსკენ ბოლო გაფრენა.

***

მოხუცი არ ჩერდება, საუბრობს,
ჭკუაზე შეშლილია საწყალი,
ნუთუ მეც ასე მომერევა
მარტობა უგულო და დამპალი.
პირდაპირ მაგიდაზე აღმოვჩნდი,
ვერ ვემალეები მის მზერას,
ლამაზი, მაგრამ დამჭნარი სახე
საგონებელში ჩააგდებს ყველას.

***

მე, ნოსტალგიით დატყვევებული,
მძიმედ ვისუნთქავ ლონდონის ჰავას,
ქარი მოსული საქართველოდან,
მიმღერის თბილად მე იავნანას.

მოგონებები წარსულის, ... აწმყო...
ყველაფერს იტევს სული, გონება,
ბავშვობააო, _ მეუბნებიან,
მაინც არ ცვდება ძველი ოცნება.

***

გამთბარი ცრემლით
                  ცოდვილს მიმიღებს,
კარებს გამიღებს, გადამეხვევა,
მოვინანიებ უამრავ ცოდვებს,
არ გამომრჩება ერთი შემთხვევა...
ლოცვები მლაშე ცრემლებს დამიტკბობს,
დამიბრუნდება მე სიხარული,
უფლის მაღლი და მისი წყალობა,
დამიბრუნდება მე სიყვარული...

***

თქვენზე ვლოცულობ და მენატრებით,
ლონდონში წვიმს და არ დგება დარი,
როცა ჩამოვალ, ერთი თხოვნა მაქვს,
სახლის გამიღოთ მე ცოდვილს კარი.
ჩემს სამშობლოში გაზაფხულია,
აქ ისევ ცივი თარეშობს ქარი
და ჩემს დაკარგულ უაზრო ყოფას
არ უჩანს კიდე, არ უჩანს ზღვარი.

***

ვის სად წაიყვან, უფალო ღმერთო,
ან სად დარეკავს ამ სოფლის ზარი?!
ერთი თხოვნა მაქვს, ისევ მანახო
მონატრებული ჩემი საყდარი.
ჩემი ოცნება მიბჯენილი მაქვს,
როგორც მძვინვარე მე თოფის ტარი...
სანთლებს დავანთებ, ისევ ვილოცებ,
რწმენას და იმედს მიტოვებს ჯვარი.
და თუ შემომრჩა ღვთიური მაღლი,
ეს მშობლიური მიწა იქნება,
ჩემი სხეულის დამცველი ფარი...
თუმცა მაწამებს და არ მეშვება
სულში გაჩრილი ნაღველის სარი...
ჩამორჩენილი პირუტყვის მსგავსად _

დავბორიალებ ეული, მარტო,
სადაც ღამდება, იქ მითენდება,
კვალი დავკარგე, ვეძებ სად არი...

***

დაღონებული მე ჭიქას ავწევ
და მლაშე ცრემლი თვალებს გამიპობს.
ცხოვრებაც ასე მტკივნეულია,
წარსულს და აწმყოს უცებ გაგიყოფს.
ჩემი ძმობილი მძიმე ბახუსი
მომეკიდება, დარდი წამიღებს...
და ჰაიდ-პარკის მთვრალი იები –
სად მიდიხარო - მეკითხებიან...
პასუხი ვიცი, გზა ვერ ვიპოვე,
გზაჯვარედინზე, სადაც მხვდებიან.

***

ჰერი, ბიჭებო, ჰერიო,
ჩვენ დავანგრიეთ ერიო,
ჩვენი სიგიჟის გულისთვის
დაიწვა ბაიოს ველიო...
ჭკუის მაგივრად ტყვიებით
ჩვენ გავაციინეთ მტერიო,
რწმენის მაგივრად «გაგებით»
დავეცით მთელი ერიო...
რად გვინდა ნაღდი კაცობა,
თუ წამალია ბევრიო,
ბაზალეთს აკვანის აღების
აღარ მიგვიწვდის ხელიო...
შავი ჭირია მოსული,
«ბიანს» უყვარს ხვრელიო,
ჩასვრილი ჩვენი კაცობის
მოდის ახალი წელიო...
ჩვენი ქალები გაბოზდენ,
გახრწნა აქვთ მათაც ნელიო,
უცხოელ ბიჭებს ვაბარებთ,
დაგვიდგა დღენი ბნელიო...
რად უნდა ამას წუწუნი,
უნდა ანძრიო ხელიო,
ნგრევას მოვეშვათ სულელურს,
მით ავაშენოთ ერიო.

***

რომანი ჩვენი ვერ მორჩა ფერფლით,
გრძნობები ჩვენი იქცნენ ლეგენდად,
როდის იქნება, რომ ტკივილები
ჩვენ გადაგვექცეს მუდმივ შეხვედრად?
ასე ამბობენ ბრძენი მამები,
რომ სიყვარული მუდმივი არის,
არ უნდა იქცეს ჭუჭყად ეს გრძნობა
და გასახვეტად ლონდონის ქარის.

***

«როგორ დავიღალე» –
რამდენჯერ უნდა ვთქვა,
მიშველე, უფალო,
ისმინე სულის თქმა!..
ცოდვილი ოცნებით
ცოდვილი დავდივარ
საწყალი, უბრალო,
ცოდვილი კაცი ვარ...
ამდენი ცოდვები,
ტკივილი ვატარე,
არც ვიცი, რა გთხოვო,
მეც ცოტა მახარე...
მიმიღებ, მამაო,
ვიცი არ გამრიყავ,
არ მეტყვი მე, ცოდვილს,
აქამდე სად იყავ?!
მიშველე, ღმერთო,
ლაჩარი... გმირი... ვარ...
ხომ არ მიმატოვებ,
მეც შენი შვილი ვარ

11.02.04
ლონდონი

სიყვარული და ღალატი

სიყვარული და ღალატი,
ვაჰ, რომ ერთად დადიან, –
რა ვუყოთ, რომ
                  ძალიან ხშირად
მეგობრებიც არიან.
ზოგი ცოდვა ისეთია,

აღსარებაც არ ყოფნის,
ბერ-მონაზონი თუ გახდი,
ალბათ ეს თუ გიშველის,
გამწარდები, თუ გატეხე
სხვისი გული, უბრალოდ
არ გეგონოს, რომ ტყუილი
არის ცოდვა უკვალო...

* * *

უფალო დიდებულო, მიშველე,
დამეხმარე მე ცოდვილს,
მაპატიე ჩემი უწმინდური,
დაღლილი, სასოწარკვეთილი,
დაღლილი აზრები...
აღარ შემიძლია,
ძალიან სუსტი ვარ, უღირსი...
შემხვდი, ჩემს ზურგს უკან იდექი
და შემოტრიალების შემეშინდა...
შენი სუნთქვა მატკობდა
და თან მაშინებდა,
და ეხლაც ესეა...
რამდენი საჩუქარი მაჩუქე,
მე კი სიცოცხლე აღარ მინდა...
ვიცი ვისჯები ჩემი ცოდვებისთვის,
მაგრამ... ძალა აღარ არის...
როგორ გავფლანგე შენს მიერ
მონიჭებული მადლი?!

* * *

შენთვის საყურე ვიყიდე,
რომ ვერ გადმოგცემ, ვიცი,
ყოველ წელიწადს სხვას ვჩუქნი,
რომ შევასრულო ფიცი...

და დავატარებ მე გულში
შენს მონატრების სევდას,
ლონდონის წვიმით გიგზავნი
მე ჩემი სულის ხვევნას...

როცა შევხვდებით, ჩვენ თვალებს
კვლავ ავარიდებთ ქურდულად,
მაგრამ ვერ მალავ და ვიცი,
რომ სულში გყავარ მე მდგმურად

* * *

ეჰე, რა ამაოა ყველაფერი,
ჩვენ კი რაღაც გვაწუხებს, გვტკივა...
ლონდონში წვიმს და დალპა ქალაქი,
ჩემს გულს და სხეულს სასტიკად სცივა...

სიყვარულია – რაც ღირს ამ ქვეყნად,
ეს სთქვა უფალმა და ჯვარზეც აცვეს...
რატომ მეგონა მე შემარჩენდნენ?!
გული გასივდა და ლამის გაცვდეს...

ჩემი ჭაპანი როგორ ვერ ვწიე
და შემაშინა წუთისოფელმა...
უფალო დიდო, ხომ მაპატიებ,
რომ დამიმონეს ბილწმა მონებმა?!
ტალახში სვარეს ჩემი ოცნება
და მეც შემბილწეს ცოდვილი ვნებით,
შენ რაც გვაჩუქე, აღარ მოხდება,
დაგვიყოლიეს ბოროტი ნებით...

ეჰე, რა ამაოა ყველაფერი,
ჩვენ კი რაღაც გვაწუხებს, გვტკივა...
ლონდონში წვიმს და დალპა ქალაქი,
ჩემს გულს და სხეულს სასტიკად სცივა...

* * *

მოდით, შეხედეთ ციციქნა ფერიას,
ეს ვარდი ციციქნა და ნათელია,
მზემ დააცხუნა და დაგვცხა ყველას
ისე, რომ ოცნებაც კი სანატრელია,
ვიღაცა მეძახის, ... მომნატრებია,
ბალახა ვარსკვლავი ჩახუტებია,
ოცნებაში დედიკო მეძახის მუდამ,
ჩემი ბავშვობა მომლანდებია.

* * *

ცისარტყელა ლონდონის
გაგატანეთ ბარგში,
ჩაუტანეთ სამშობლოს,

მომიკალით დარდი.
მინდა კიდევ გაჩუქოთ
მე ეული ვარდი.
მინდა გულზე დაგაკრათ
სიყვარული ნაღდი.
ჩემი ცრემლიც წაიღეთ
ნაწამები, კარგი,
ჩვენი მიწა დანამეთ,
ჩემი გაჩდეს ლანდი.

* * *

ჯვარზე მაცვეს მე ცოდვილი,
უმლური და ქარაფშუტა,
დამცინეს და მომატყუეს,
ქრისტიანი ვიყავ თუმცა,

გაყიდული პასპორტისთვის,
ბედნიერი «სათნო» სატრფო,
როცა ეშმაკს დაუწვები,
გამიხსენებ ალბათ, კარგო...

მათხოვარი, ნაძირალა,
ვითომ ძველი მეგობრები,
შენს ქორწილზე დათვრებიან,
გათხრილი აქვთ სამარები.

მერე ვერცხლსაც გადაუხდი,
აუსრულებ ცისფერ ნატვრას
და გააცნობ ბრიტანელ წრეს,
ასწავლიან ალბათ დაკვრას?!

მე კი ალბათ თავს მოვიკლავ,
წავიწყმიდავ ამ ნატანჯ სულს,
დავიდალე, აღარა მსურს,
ვეპოტინო ცხოვრებას მტრულს.

შენ კი მოხვალ და ილოცებ,
დაიგლიჯავ მუხლებს ფლიდად,
წახვალ, მერე მიუწვები
პასპორტიან ეშმაკს მშვიდად.

* * *

გამართოვებულნი ორნი ბრბოში _
მე და მამაჩემი მოვდიოდით,
შეხედე, მითხრა, ეს რას ვაკეთებთ,
მარტო მე და შენ მივდივართ ამ გზით.

მიდი, შენც შვილო, ტალღას გაჰყევი,
მე მარტო წავალ, ჩემია ხვედრი,
მეც დაგეწევი, არ შეგეშინდეს, _
მატყუებს, ვითომ მე ვიყო შტერი.

თბილი ღიმილით მეც ვიტყუები,
ტალღას რომ გავყვე, დავიკარგები,
თან იცი, მტკივა მთელი სხეული,
და არ გამეხსნეს ნაიარები...

* * *

ვალენტინეს დღეს
გელოდები შენ,
მოტყუებულ სიყვარულს
თან დავატრევ ბრძენს.
იმან იცის მხოლოდ,
რა ტყუილი თქვი,
თავი როგორ გაირყვენი
თახსირების ხმით.

დაგავიწყდი, დაივიწყე,
ესე გაწყობს ალბათ,
მაგრამ თავს სად გაექცევი,
გამოგყვება ლანდად.

ყველას ჩემი ოცნებები
ფანტაზია ჰგონია,
ვაჟკაცობა როგორ დავთმო
გამართლების ფასად.

მეგობარიც მომიტყუე,
შეაბი და დააბი,
და რასაც ვერ იკადრებდა,
მოუვიდა ღალატი...

ისევ მარტო, დაგდებული,
თავს ამაყად ავწევ!

ღმერთო, ძალა მეღვავა და
იქნებ მალე მოგვკვდე...

ეპიტაფია

თქვენ იტყუებით, ბრწყინვალე მარმარილო!!
ფაქტები აურიეთ და ცრუობთ,
ვიცი და დარწმუნებული ვარ,
დიდი სიყვარულები ჩემში ომობენ,
თქვენ კი სულ ცრუობთ,
რომ მე ვიყავი ცივი...

ბედის ირონია

ბედის ირონია, ბედის ირონია,
ჩემი ხვედრია და ჩემი მეგზურია,
თუ არ გაგიმართლა, წინამძღოლია
ბედის ირონია, ბედის ირონია.

სიყვარულს, ოცნებას, რაც კი კაცურია,
ყველაფერს დაანგრავს ბედის ირონია,
წაგართმევს სანუკვარს, წაიღებს, გაგიქრობს,
ბედის ირონია, ბედის ირონია.

ვუფრთხილდეთ, ეს რომ ვთქვა, მაინც ტყუილია,
ვერსად გაექცევი, თუ გიწერია,
მეგობარს წაგართმევს, უფროს კაცს გაჯავრებს
ბედის ირონია, ბედის ირონია.

უსიტყვოდ გაგთელავს ბედის ირონია,
მარწუხში მოგაქცევს ბედის ირონია,
სარეცელს მიჯაჭვულს ღიმილით შეგხედავს
ბედის ირონია, ბედის ირონია.

***

ნიკორწმინდის ნისლში გაფანტულა ფიქრი,
ზარებს მოაქვთ ბუმბერაზი ისტორიის ჩრდილი,
მესმის ხმა და მინდა მისვლა, ვემებ ვიწრო ბილიკს,
მინდა ჩემიც გავურიო წინაპართა სისხლში.

თვალეbs ვბუჭავ, მაინც არ სჩანს არაფერი ირგვლივ,
სმენად ვიქეც, ზარიც შეწყდა, აღარ მესმის ისიც ...
მაშინ სისხლის ჩქეფვას გავყევი, წინ მივიწევი ოხვრით,
ხან უფსკრულში ჩავვარდები, ხან მეღვრება სისხლიც.

* * *

შმაგ მდინარეთა გადაკვეთაზე
ამაღლებულა დაღლილი ჯვარი,
ვერცხლისფერ ნისლში ჩაფლულ ვედრებას
ეაღერსება ნოტიო თვალი ...

ხვალ რა მოელის, თუ გაძლებს ნეტავ ...
კვლავ არ დაინდობს წვიმა და ქარი.
თუ შემორჩება ამ წუთისოფელს
ქართული სულის ეს ოხვრის ზარი.

შველას მოითხოვს, თითქოს იძახის,
ნუთუ, არა გაქვთ არაფრის თავი?!..
შიშმა დაგძლიათ, მონად გაქციათ,
სენი გაგიჩნდათ ყველაზე ავი!

ურდო – ურდოზე რომ მოდიოდა,
სულ ერთი მუჭა მიცავდა ვაჟი,
მაგრამ ვიდექი მე თავმომწონედ,
როგორც უტეხი, მაგარი კაჟი.

რა მოგივიდათ, სად დაიკარგა
მამა-პაპათა უტეხი ხმალი,
არ შეიძლება მათ ძვლებზე დგომა,
თუ არ იხადე უზღავავი ვალი.
რწმენა, სინდისი თუ შეგრჩათ რამე,
ჩემი თხოვნაა განწმინდეთ სული,
ლოცვა-კურთხევით, ჭემმარიტებით
გაისუფთავეთ მონური გული.

მაშინ ვიდგები კვლავ თავმომწონედ,
ამაღლებული ამაყი ჯვარი,
ჩემი ლოცვით და ჩემი მუდარით
კვლავ გადმოგხედავთ უფალის თვალი.

...მთავრდება...

*(ემღვნება ჩემს ყველა
გარდაცვლილ მეგობარს)*

ისევ ამბობენ, რომ ყველა გზები
მთავრდება მხოლოდ სასაფლაოთი,
ბიჭებო, დღესაც ვერ დავიჯერებ,
რომ აღარასდროს აღარ იქნებით.
გაზაფხულია, თვალს ახელს მიწა
და იმოსება მწვანე ფერებით.
ისევ და ისევ გაკითხავთ ცრემლით
და მომაქვს ისევ იასამნები.
მინდა ცოტახნით რომ გაიღვიძოთ,
დავლოცოთ ერთად ძალა ბუნების,
მინდა თბილისში გავისეირნოთ
და გავიხსენოთ ბავშვობის წლები.
ისევ დამდგარა ჩვენი ალიკა,
ჩაფიქრებული განმარტოებით,
ისევ უყურებს თბილისს ღულუნა
და უკიაფებს თვალებში ცრემლი...
ისევ ამბობენ, რომ ყველა გზები
მთავრდება თურმე სასაფლაოთი,
ბიჭებო, მაინც ვერ დავივიწყე
გატარებული თქვენთან დღეები.

რომ დავიღალო

ამ სიყვარულის უძირო ღამეს
მინდა მოგხვიო ორივე ხელი,
მოგეალერსო, გეფერო ისევ
და მინდა გთხოვო, რომ გახდე ჩემი.
მინდა მჯეროდეს შენი სიტყვების,
ყველა ვედრების და ყველა ლოცვის,
შენი ტუჩების, ნაზი თვალების,
ყველა კოცნის და ყველა შეხების.
თვალეებს დავხუჭავ, ისევ ერთად ვართ
და მთვარის გვერდით ვარსკვლავად ჩნდები,
მზის ამოსვლისას სხივად იქცევი
და დედამიწას ეალერსები.
მაგრამ სადა ხარ, ვერსად გიპოვე,
ვერ გავიარე შენამდე გზები,
ოცნებაში ხარ, მხოლოდ ფიქრებში,
ვეძებ, ვერ ვპოვე ალერსი შენი.

ხომ შეიძლება, რომ დავიღალო
და ჩავიქნო ორივე ხელი,
ხომ შეიძლება, აზრი დავკარგო,
ვეღარ გავიგო ძახილი შენი.
ამ სიყვარულის უძირო ღამეს
ფანტაზიაში გეალერსები.
თვალეებს გავახელ, გული მიკვდება,
გადაკარგულხარ მუდარის მთებში.

* * *

ნიავი ტოტებს მოეფერება
და ჩემს საფლავზე აქვითინდები
და გაიხსენებ ყოველ ჩემს სიტყვას,
მაგრამ მე მაშინ აღარ ვიქნები.

და მიწიერი სიცოცხლის ვნება
დაკარგავს ჩემთვის ყოველ საფასურს,
შენ კი იტირებ სულ მარტოდმარტო
მაშინ, როდესაც აღარ ვიქნები.

და ჩემს საფლავზე ია იხარებს
და საყვარელი ჩემთვის ვარდები,
მათ შენ მოუვლი თავდავიწყებით,
მაგრამ მე მაშინ აღარ ვიქნები.

ჩემი სურათი თვალწინ გედგება,
ეალერსები, მოეფერები,
და თუ ესეთი შემხვდა როდესმე,
სიცოცხლეშიაც კარგად ვიქნებით.

* * *

როცა სარეცელს მისვენებული
სხეული ჩემი უღონო მქონდა,
როცა ვფიქრობდი, რომ მივატოვე
ჩემი სამშობლო და ჩემი ოდა.

როცა ლოცვები მეკერა პირზე,
მახსენდებოდა მე ყველა ცოდვა,
მაშინ ვიგრძენი ყველაზე ძლიერ
აცახცახებულ ტუჩებით კოცნა...

როცა მივლიდი დაღონებული
და შენს თვალებში ცრემლები თრთოდა,
კვლავ გავიფიქრე, დედაზე ტკბილად
არავინ იცის ფერება-ლოცვა.

დროებითი შეხვედრები

ეს შემოდგომაც სადღაც გაქრება
და გაფრინდება გულის ნამღერი,
ჩვენი დღეები დაგვავიწყდება
და აღარასდროს გაგახსენდება.
შენ გათხოვდები, ბავშვიც გაჩნდება
და ის გახდება ხატი, იმედი,
დაგვავიწყდება, რომ არ გვიშლიდა
ჩვენ შემოდგომის ცივი წვიმები.
ჩემზე რა გითხრა, მიყვარს ეს ხანა,
კვლავ შემოდგომას ჩავუსაფრდები,
კვლავ გავუყვები ნაწვიმარ ქუჩებს
და შიშველ ხეებს ვეალერსები.
ისევ შემხვდება ვიღაცა გოგო
და ჩვენ ერთმანეთს მოვეფერებით,
მაგრამ არ ვიცი, რატომ ან რისთვის
ისევ და ისევ გამახსენდება.

ღვთისმშობელი

მე სამი სახე ვიცი დედასი
და მინახია მხოლოდ ისინი,
სამი წმინდანი, სამი გამზრდელი,
ვაერთიანებ მათ ღვთისმშობელში.
პირველი სახე ჩემს ერს დასტირის,
მთაწმინდაზეა ილიას გვერდით,
არსად არ წავა, უდგას დარაჯად
და ხატად იქცა ყველა ქართველის.
მეორე თბილისს შეჰყურებს მუდამ
და დგას ამაყად ნამუსი ჩვენი,
მტერს ხვდება იგი ხმალმოდერებით,
ხოლო მოყვარეს ქართული ღვინით.
მესამე სახე დედაჩემია,
მატარებელი ჩუმი ტკივილის,
ქალი ამაყი, ლამაზი, თბილი,
ჩემი გამზრდელი, აკვნის დამრწევი.

მე სამი სახე ვიცი დედასი
და მინახია მხოლოდ ისინი,
სამი წმინდანი, სამი გამზრდელი,
ვაერთიანებ მათ ღვთისმშობელში.

* * *

და მე მარტო ვარ, ისევ მარტო ვარ,
ამ ქვეყანისგან დავიწყებული,
მარტო დავდივარ, მარტო ვოცნებობ,
ჩემი ფიქრები სხვას არ ეკუთვნის.
როდის იქნება ის დღე ნათელი,
რომ ქვეყანაზე ვინმემ გამიგოს,
მოვიხსნა ტვირთი მძიმეზე მძიმე
და ერთხელ გულით მეც გამეცინოს.
ამას რომ ვამბობ, არვის ეგონოს,
თითქოს ჩემს თავზე ვფიქრობდე მარტოდ,
ან მე მინდოდეს ვიცხოვრო კარგად,
ან ვოცნებობდე, რომ ღმერთი ვიყო.
ყველას ჰგონია, რომ ჩემი აზრი
არის ოცნება გადარეულის,
ბევრსაც ჰგონია, თითქოს მე მინდა
«ავმალდე» თქვენზე ჩემი ოცნებით.
ამას ამბობენ: რას ორგინალობს,
ან ვისზე წმინდა არის მყოფელი,
ფუქსავატია, არ იცის რა ჰქნას
და ამის გამო ოცნებებს «ძებნის»...
მე სულ მარტო ვარ, ისევ მარტო ვარ,
ამ ქვეყანისგან დავიწყებული,
მარტო დავდივარ, მარტო ვოცნებობ,
ჩემი ფიქრები სხვას არ ეკუთვნის.

* * *

გულში მინთია ცეცხლი,
ცეცხლი ყველაფრის მიმართ,
ყველაფრის დაწვა მინდა,
სიცოცხლე აღარ მინდა.
გულში მინთია ბოღმა,
ბოღმა ამ ქვეყნის მიმართ,
ყველაფრის დანგრევა მინდა,
ცხოვრების შეცვლა მინდა.
მაგრამ მინთია გულში
მე სიყვარული ღვთისგან,

ყველა ჩავკოცნო მინდა,
ყველა ვადიდო მინდა.

***

გუგულივით შემომყურებ
და ჩემი ხარ, ვიცი.
რომ არასდროს მიმატოვებ,
ესეც ვიცი, ვიცი.

თითქოს მეტი რაღა მინდა,
ანდა რისთვის ვიბრძვი,
მაგრამ მაინც დავშორდებით,
ესეც იცი, იცი.

ლამაზი ხარ და გიყვარვარ,
ჩემი გულიც იცი,
მაგრამ რატომ არ მომწონხარ,
ვერ აგიხსნი, ვიცი.

***

მოიხედეთ, შემომხედეთ,
ნახეთ, გული როგორ მტკივა,
მოიხედეთ, შემომხედეთ,
ჩემი სული სულ დაიწვა...
ჩემს გულისთქმას არვინ ეძებს,
არც არავის არ ვუნდივარ.
მოიხედეთ, შემომხედეთ,
ნახეთ, გული როგორ მტკივა...

სარკე

გუშინ შუადღეს ვიყიდე სარკე,
ჩემი სახე და ჩემი თვალები,
რომ ჩავიხედე, ველარ ვიცანი.
დამწუხრებული მე მიყურებდა
ჩემი წარსული და მომავალი,
მინდოდა კიდევ გამხარებოდა,
ამ ქვეყანაზე რომ ვარ მყოფადი.
სადღაც გამქრალა პატარა გია,
გახარებული ნაყინის ყიდვით,
სოფელი ჩხარის წყალი ანკარა,
მე რომ მომქონდა პატარა დოქით.

სადღაც გამქრალა ის გაცინება,
გულუბრყვილო და უმანკო, ლაღი,
სადღაც გამქრალა, ვიღაცა მპარავს,
რაც იყო ჩემში ძვირფასი თვალი...
მაგრამ მე ვიცი, რომ თავს ვიმშვიდებ,
გადაბრალებით, სხვისი გაკიცხვით.
პატარა გია მიტომ გამქრალა,
რომ აღარ არის ბავშვობის წლები.

* * *

შენი თვალები ისეთი ლამაზია,
რომ მინდა მოგეფერო... დედა,
შენი ხელები ისეთი ლამაზია,
რომ მინდა დაგიკოცნო... დედა.
მე ვერ ვიცოცხლებ, თუ შენ მოხუცდი,
ან ავად გახდი, ან თუ წახვედი,
ჩემი ცხოვრების კელაპტარი ხარ,
უწმინდესი სილამაზის ხარ... დედა.
როგორ ცხოვრობენ შვილები მარტო,
უმშობლოდ, უძმოდ... უდედოდ?!
რისთვის იბრძვიან, ვისთვის იღწვიან,
თუ არ ჰყავთ ცოცხალი დედა...
მე ვერ მეყვარება შვილები ისე
და ვერ მოვუთმენ მათ იმდენს,
ვერ ჩავიხუტებ გულში ისე,
როგორც შენ იცი, დედა...
დედა, იცოდე:
თუ დააპირე ჩემი სამუდამოდ დატოვება,
თან გამიყოლე, ნუ მკრავ ხელს,
საიქიოში შენს ფეხთ მამყოფე,
უჩემოდ ნუ წახვალ, დედა!

* * *

ემმაკი ცეკვავს საფლავზე,
გახარებული ღრიალებს,
კიდევ ერთია დღეს მისი,
მის ხორცს ის ატკენს, აწამებს.
წადი, ემმაკო, შემეშვი,
აღარ ჩავიდენ მე ცოდვებს,
ნუღარ მაწამებ, ამას გთხოვ,
შემეშვი, ნუღარ მაწამებ!
ემმაკი ცეკვავს საფლავზე,

გახარებული ღრიალებს,
კიდევ ერთია დღეს მისი,
მის ხორცს ატკენს და აწამებს.
ოჰ, ღმერთო ჩემო, შემინდე,
ჩემს ხორცს ნუ მისცემ სატანას,
გთხოვ, სულიც დაისაკუთრე,
გამომიხსენი, მახარე!
ეშმაკი ცეკვავს საფლავზე
და უხარია იმ სულძაღლს,
მკვდარს სული ადრე წაართვა,
ეხლა ხორცსაც ხომ წაიღებს.
შემინდე, ღმერთო, შემინდე,
ნულარ მაწამებს, უთხარი,
მეც ცოდვებს აღარ ჩავიდენ,
დაგიჯერებ და გადიდებ.
ეშმაკი ცეკვავს საფლავზე,
უბრწყინავს მღვრიე თვალები,
დღეს ის იმარჯვებს, მისია,
და არ დაინდობს არაფრით.
ხალხო, შემინდეთ, დამლოცეთ,
ღმერთს შესაწირი მიეცით,
თხოვეთ, შეჰვედრეთ, რომ მომხსნას
ეს ჯოჯოხეთის კლანჭები.
ეშმაკი ცეკვავს საფლავზე,
ხელში უჭირავს მას ვარდი,
წიწკნის ცალკ-ცალკე ის ფურცლებს,
გახარებული იცინის.

* * *

დღეს პატარა გოგო ვნახე,
დაკარგულ ბედს დასტიროდა,
გააწამა სატრფო თურმე
და იმანაც მიატოვა.

მოვეფერე, დავუყვავე,
გულს ძალიან შეეცოდა,
ავუხსენი, რომ სიყვარულს
უნდა კარგად მოფრთხილება.

მიატოვა მან ქვითინი,
გაკვირვებით შემომხედა,
მის ცეცხლიან თვალებში სჩანს,
ვერასოდეს გათხოვდება.

გავეცალე, სანამ დროა,
ვიდრე თავი შემაყვარა,
გავეცალე, გავიქეცი,
მაგრამ ვფიქრობ – ვნახავ ნეტავ?

***

დღეს გაზაფხულის პირველი დღეა,
მაგრამ ბატონობს ისევ ზამთარი,
სიცივეს უნდა, რომ არ დატოვოს
ჩემი თბილისი და ჩემი ხალხი.

უზომოდ გვცვივა? — ყველა ვკანკალებთ
და თბილ ტანსაცმელს ვეძებთ დამფრთხალნი,
ყველამ ვიშოვეთ, ყველამ გავითბეთ
ეს გათოშილი ყინვისგან ტანი.

„მაშინ რა მოხდა, იყოს ზამთარი”,
ამაზე ვფიქრობთ ჩათბუნებულნი,
მაგრამ გაზაფხულს ნუ დავივიწყებთ,
ნუ დავივიწყებთ ჭიკჭიკს ჩიტების.

ნათლობა კუმისის ტბაზე

ვარსკვლავებით მოჭედული ზეცა,
მეგობრების საიმედო ხელი,
გავათენე მთელი ღამე, ვიცი,
ხვალ პირველი ნადირობა მელის.

რა ღამაში არის თურმე თოვლი
და რა სუსხი არის თურმე ყინვა,
მე არ მძინავს, მოუთმენლად ველი,
დღეს პირველი ნადირობა მელის.

მთელი ღამე დავდიოდით ორნი,
მე და ჩემი მეგობარი «ბურძგლა»,
ვიცი, ეხლა ის იმაზე ფიქრობს,
არ შემემთხვეს მე ხიფათი უცბად.

ირიჟრაჟა, მზის სხივებიც ჩნდება
და ჩვენც ვცდილობთ ჩამოვაგდოთ იხვი,
მაგრამ რა ვქნათ, ვერ მოვარტყით ვერცერთს,
დედაჩემი რომ დაგვცინებს ვიცი.

* * *

ქვეყანაზე კაცი მართო
მაშინ არის ბედნიერი,
სანამ მის გულს შეუძლია,
რომ იტვირთოს სიყვარული.
მანამდე ხარ ახალგაზრდა,
სანამ მკერდში გიძგერს გული,
სანამ არის ცეცხლში ტანჯვა,
ვიღაცისთვის გამიზნული.
მაგრამ გული თუ «მოგიჩა»
და აღარ ძგერს ისევ «მისთვის»,
ხორცი გრჩება ახალგაზრდა,
ხოლო სული ხანდაზმული,
მაშინ ხდები «წესიერი»,
ცხოვრებისთვის თვალის ჩინი,
ოჯახდები, შვილებს აჩენ,
ნელა ქრები და წყნარდები.

მწვანე ფერი

რატომღაც ჩემში გაბატონდა დღეს მწვანე ფერი,
მწვანეა ცა, მწვანეა მდელი, მწვანეა ველი.
მწვანე თბილისი, მწვანე ხალხი და მწვანე გზები,
ბატონობს ჩემში ულამაზესი მწვანე ფერი.
მე სიხარულმა გამიტაცა, ოცნებებს ვწვდები,
ბუნებამ გამომიგზავნა თავისი სამოსელი.
უნდა შემიმკოს, გამინათოს ცხოვრების ბნელი
და დავიჯერო სიძლიერე გარემოს ჩვენის...
მაგრამ რატომაა ერთნაირი ყველაფერი,
რატომ ბატონობს, რად თარეშობს მწვანე ფერი,
რად გაქრა ლურჯი, შავი, თეთრი ან ყავისფერი,
თუნდაც ცისფერი, იისფერ ანდა წითელი?
ხომ არ გამიხდა ეს ცხოვრება ერთფეროვანი,
განა დავკარგე მე შეგრძნება სხვადასხვა ფერის?!
ნუთუ არ მტკივა ჩემი ხალხის დაღვრილი სისხლი,
ან ნარიყალას დამსხვრეული, ნატანჯი ქვეები...
აღბათ პატარა დაღლილობამ იჩინა თავი,
მეც დავეწაფე ამ ცხოვრებას დახარბებული,
მაგრამ გულია ბარომეტრი აღბათ ყველაფრის,
ვერ შეძლო მწვანემ განდევნა მწარე ფიქრების.

***

ჩემი ტკივილი არავის ტკივა
და მართოდმართო ვასწორებ წუთებს,
ვხვდები, რომ გულში რაც კი მენტება,
არავის სულში არაფერს ავლენს.

ოცნება ჩემი დაუსაბამო
განმარტოებით კიდია ჰაერს,
ვიცი, ქარბუქი დღე რომ დადგება,
ამ სათუთ გრძნობას სადღაც გავაბნევ.

ბრძოლის სურვილიც უცებ დავკარგე,
გამოვიფიტე, სადღაც გავფლანგე,
მომეცით ძალა, ანგელოზებო,
სხვას დავანახო, რაც კი მადარდებს.

ჩემი ტკივილი არავის ტკივა
და მართოდმართო ვასწორებ წუთებს,
ვხვდები, რომ გულში რაც კი მენტება,
არავის გულში არაფერს ავლენს.

***

როცა ფოთლები დატყვევდებიან,
გაიფურჩქნება ზამთრის ლამპარი,
უძანკო მზერით შეგხედავ ისევ,
გადმომაწვებით ლოცვის სანთლებით.
მინდა შევეხო მარადისობას,
როგორც უცქერენ ციციქნა ბავშვები,
რად გამირბიხარ, რად გეჩქარებათ,
რად დამიკარგეთ ნაზი ფიქრები?

განსხვავება

უფრსკულის პირას მდგარი კაცივით
დავეძებ სითბოს ბედუკუდმართი,
ვერსად ვიპოვე ნანატრი წუთი,
დაუვიწყარი, გაუგონარი.

ამ ჩემს ოცნებებს მიწაც სჭირდება,
გაფიქრებულის აღსრულებისთვის,

მინდა მოგართვათ ყანწი გურმანის,
გაუგონარი ტკბილი წუთების.

გამოიხედეთ გონების თვალით
და ყველამ ნახეთ თქვენ-თქვენი თავი,
ნუ დაივიწყებთ, ცხოველებისგან
ჩვენ განვსხვავდებით მხოლოდ ოცნებით.

* * *

მაკედონელი და ჰანიბალი,
დიდი ცეზარი, ნაპოლეონი,
შაჰ-აბასი თუ ბათო ყაენი,
ყველას სისხლით აქვს დიდი სახელი.
სასაცილოა თუ სატირელი,
ყველა იმახის: ომის ვართ მტრები...
სხვისას აგინებს, თვისას ადიდებს,
ნუთუ ამისგან მშვიდობას ელის?!
ზოგისგან მესმის – «გენიოსები»,
ეპატიებათ ბევრი ცოდვები,
მაშინ რად გვიკვირს, როდესაც ქვეყნად
სახელისათვის ხდება ომები.

იმღერე

იმღერე, რომ მოგისმინო,
იმღერე, რომ ერთად ვიყოთ,
იმღერე, რომ ჩემი სული
მუდამ შენს გულს ჩავახუტო.
ნუ ჩერდები, კვლავ იმღერე,
მინდა ისევ მოგისმინო,
ჩიტებს უნდათ მოგისმინონ,
ბულბულს უნდა მოგისმინოს.
ნუ ჩერდები, გევედრები,
ნუ მიფრინავ, გეხვეწები,
კვლავ იმღერე, კვლავ იმღერე,
იმღერე, რომ მოგისმინო...

* * *

სიკვდილის ზარები რეკავენ ისევ,

კვლავ დახოცილა ქართველი ბევრი,
უბედურება კარზე მომდგარა,
ტირის და ოხრავს სამშობლო ჩვენი.
არა, მურვან-ყრუ თავს არ დაგვსხმია,
არც შაჰ-აბასი, არც თემურ-ლენგი,
ჩვენი შემყურე წინაპართ ცრემლით
ადიდებულან მდინარეები.
ნუთუ თბილისში არ უნდა იდგეს
აღმაშენებლის უბადლო ძეგლი.
თავდადებულის, ანდა ბრწყინვალეს,
ან ქეთევანის, ანდა ხანძთელის? * * *

დღეს სიმარტოვემ ხელში ჩამიგდო
და გაიღვიძებს ნაჭრილობევი,
თურმე მოვტყუვდი, ისევ მარტო ვარ
ამ ქვეყნისაგან დავიწყებული.

ისევ მთვარეა მესაიდუმლე
და გადმომტირის ის გულმომკვდარი,
შევეცოდები, სხივს გადმომტყორცნის,
უნდა გამითბოს გული საწყალი...

მაგრამ შორს არის, სხივი იბნევა
და ვრჩები ისევ მარტოდ მყოფადი,
არ ვიცი, რა ვქნა ცარიელ სახლში,
ვისლა გავანდო ჩემი ფიქრები?!

* * *

სიმარტოვის მუსიკა,
ნახეთ, როგორ ამღერდა,
რა სათუთი ჰანგია,
გული როგორ ანთია,

ხან ოცნება იმატებს,
ხან წვიმების დარია...
სიმარტოვის მუსიკა
რა სათუთი ჰანგია.

* * *

რა მომივიდა, არ ვიცი,
დედა მენატრება ალბათ,
თავი მტკივა და წნევა მიწევს,

დედა მენატრება ალბათ.

ჩემთვის წმინდანი, ლამაზი,
უნაზესი და უმწიკვლო,
ღმერთო, მიცოცხლე დიდ ხანს,
მინდა გთხოვო და შეგევედრო.

* * *

დაიწყო მცენარეთა დამტვერვა,
გამრავლების საუკეთესო ხერხი,
მომავალ დღეებს რომ შეუნახოს
ჩვენი ბუნების ხედი.

ბევრი მცენარეს მაგონებს
თავისი ცხოვრების ხვედრით,
ლამაზია, მაგრამ არ მინდა
მქონდეს მეც მათი ბედი.

მაგრამ თუ ცხოვრობ ამ ქვეყნად,
მინც ამ წუთებს ელი,
კარგია ასე ცხოვრება,
მაგრამ ჩვენ დიდი საქმეც გველის.
არა, მე მათ არ დავცინი,
ვინც ამას მართო მოელის,
მათი ცხოვრება ლამაზია
და მათ მხარეზეა ღმერთიც.

* * *

წამები მიჰქრიან, სადღაც მიდიან,
ვიღაც იბარებს გულქვა, ნადირი,
გადაიფრენენ და გვავიწყებენ,
რომ გამოჩნდება დიდი წყვდიადი.

ჩიტების სტვენა, ფოთოლთ შრიალი,
ქალის ალერსი, ჭიქის სიამე,
სამშობლოს ხედი, გულის საკვნესი,
ყველა ამ წამებს დავენატრებით.

ხანდახან ვცდილობთ, რომ მოვუფროთხილდეთ,
გავიხანგრძლივოთ მოკლე წუთები,
მაგრამ რას იზამ, ჩვენ გვავიწყდება,
რომ წამებია წუთების მქმნელი.

მე სხვას არ ვამტყუნებ

რატომ ვარ ესეთი,
ან ვის ვადგივარ,
მე ვინ გამიგებს,
ან ჩემს სატკივარს.

ყველასთან ბოლოს
ცუდი გამოვდივარ,
მე თქვენ არ ვამტყუნებთ,
რა ვქნა, ესეთი ვარ.

გულს ძალიან ტკივა,
სული დაფუფქულია,
აღბათ ჩემი ხვედრი
ესეთი დამპალია.
სიხარულიც ზედმეტი,
ტირილიც ზედმეტი,
ვიყავი ესეთი,
ბოლოც ესეთი მაქვს.

***

ქარის ზუზუნნი, უგონო გმინვა,
ქუჩაში ჭრაქსაც ჩააქრობს წვიმა,
მცივა, ვკანკალებ, ხორცს სული ტკივა.
და ესე მუდამ, ყოველი კვირა...

ოცნება, ვედრება, ტკივილი,
ოცნება, ტკივილი და კვლავ ოცნება...

ბულბული, ვარდი... კვლავ ის ოცნება...
ნავი ნოესი... ფერფლად რად იწვა?!
ტირილ-ხარხარში გასხივოსნება.

მოგონებები ბავშვობის, ეხლაც,
ყოველთვის, მუდამ სიზმარი-წირვა...

გზას ვუძღვნი

გამოსულა სოფლის გზაზე
დღეს ბებერი ნამუსი,

გამოსულა და თან დააქვს
ყვავილები კაკტუსის.

გახვეტილი ქუჩის კედლებს
ადით სუნი გახრწნილი,
მაცხოვრებლებს გვიკავია
ხელში ტორტის გუმბათი.

ნაირ-ნაირ ჩასახეთქებს
ლემის გემოც ატყვია,
ჩაცვეცხლავთ და დავაყოლებთ
სისხლის გუბის არიას.

ჩიტი ველარ გაფრინდება,
თურმე ფრთები დაუფშვნეს,
სხვა ხეზე ვერ მოსკუპდება,
აფრენისას გავუხმეთ.

სადაცაა, ისიც წავა,
მოგვიკვდება მოხუცი,
ვინღა ივლის და იკითხავს
ქუჩას დიდი მაცხოვრის...

ყვავილებიც გადამხმარა,
მკვდარის ფერი ატყვია,
სადმე ჩიტი თუ გადარჩა,
რომ გვიმღეროს ნანინა.

ახალ კაკტუსს ვინღა დადგამს,
ვინ ატარებს კალათით,
ვინ მოუვლის და დაუცდის
ყვავილობის წელამდის...

გამოსულა სოფლის გზაზე
დღეს ბებერი ნამუსი,
გამოსულა და თან დააქვს
ყვავილები კაკტუსის...

ბატონ გივი ჟორდანიას

დღეს შევიგრძენი მე მიწის სუნი
და წმინდა ვაზი ჩარგული გულში,
სააკადის ხმლის ბასრი წვერი და
არაგველების უტეხი სული.

ქეთევან წმინდის წამება მტკივა
და შანთისაგან დამწვარი მკერდი,
ყველა ზარების ხმები მომესმის,
როცა დასტირის ერეკლე კრწანისს.

წარმოვიდგინე დემეტრეს სახე,
მონგოლებისგან სახიჩრებული,
გადაბუგული ციხე მცხეთისა
და თემურ-ლენგის ბინძური სუნი.

დიდი ილიას მუდარა ვიგრძნე,
თაყაიშვილის მედგარი სული,
შემაგრძნობინეთ მე ბევრი რამე
და ისევ ისევ მომეცა ბედი.

შენც მიყვარხარ

პატარა ფანჩულიძეებს

- ძამიკო გიყვარს?
- მიყვარს.
- დედიკო გიყვარს?
- მიყვარს.
- მამიკო გიყვარს?
- მიყვარს.

მე საერთოდ ყველა მიყვარს,
მამაც მიყვარს, დედაც მიყვარს,
შენც მიყვარხარ, რა თქმა უნდა,
სათამაშოდ თუ წამიყვან...

მინდა გნახო

მაიების წლები დადგა,
შენი სახე მენატრება,
მინდა გნახო, მოგეფერო
და გაკოცო ერთადერთმა.

ბევრს ვატყუებ ამ ჩემს თავს და
გულს ნაღველი ემატება,
მინდა გითხრა, რომ მიყვარხარ,
მინდა იყო ჩემთან ერთად...

მაგრამ მღუპავს სიამაყე,
მეზიზღება მუხლის მოყრა
და ვერ ვიტან, როცა ვაჟი
კაბის ნაფლეთს ემსგავსება.

* * *

მე ჩემს პანაშვიდს ვუყურებ მშვიდად
და ვიცი, ალბათ, როგორ ჩაივლის,
ვინ გაიცინებს ჩემი ცხედრის წინ,
ვის გულში ცეცხლი მწვავე გაივლის.

და ჩემი სახლის შემოსასვლელთან
დადგება ვიღაც ნაცნობი კაცი,
მე ვიცი, იგრძნობს ის დანაშაულს
და ცრემლი მეტყვის მის გულის ტკივილს.
მაგრამ ჩაივლის დასაფლავებაც,
გულს დაიმშვიდებს ცხოვრების სიმწრით
და გაიფიქრებს: არ ვარ მტყუანი,
მე ეს ფიქრები მომდის სიჩვილით.

ხალხურ სტილში

ირგვლივ მიცქერის ქვეყანა
ფლიდი და ყბადაღებული,
უნდა წამართვას, წამგლიჯოს,
ნამუსი ჩემი ქებული.

რაც კი ვიცხოვრე, ვიარე,
ჩემია ოქროს კრებული,
ვინც გულში გამოვატარე,
ყველა ვაჟკაცი ქებული.

ვიზეც ვოხრავდი, მიყვარდა
და ვისიც მქონდა იმედი,
გულში რომ მეჯდა გოგონა,
ჯიუტი, ნაზი, ქებული.

ბევრი წამართვა ქვეყანამ,
ზოგიც გამექცა სულელი,
მაგრამ ვერავინ წამგლიჯა
ჩემი სამშობლო ქებული.

მონაყოლი

(ერთ-ერთი ჩემი ნაცნობის აღსარება)

მახსოვს, ცრემლები თვალებში გქონდა,
როცა ერთმანეთს დავემშვიდობეთ,
ჩემს გულს რაღაცა უნდოდა ეთქვა,
მაგრამ არ ვიცი, ველარ ვიგონებ.

ვეთხოვებოდით ერთმანეთს ორნი,
შეყვარებულნი, ქალი და ვაჟი,
იმ შემოდგომის უღრუბლო ღამეს
ვინატრეთ თქეში, წვიმა ვინატრეთ.

მაგრამ ამინდმაც როგორ გვიმტყუნა,
არ უნდა სველი დაგვასვას დალი,
არ უნდა მას, რომ გვქონდეს იმედი
დღებედნიერი ჩვენი შეხვედრის.

ცაზე ვარსკვლავიც რომ არ გამოჩნდა,
თუნდაც მზუუტავი, ძნელად საცქერი,
ალბათ ესეა საჭირო, კარგო,
რომ სიყვარული ჩავიკლათ გულში.

ეს ბოლო კოცნაც რა ძვირფასია,
როგორი თბილი, როგორი ტკბილი,
არავინ იცის, რა მწარე არის
ამბორის შემდეგ დამდგარი წუთი.

მე თვალებს ვხუჭავ, უკვე გამიქრი
და ამოვარდა გრიგალი, ქარი...
აჰა, განგებავ, ვიცი რაც გინდა,
გინდა წამართვა მოგონებანი...

მაგრამ გულშია ის ყველაფერი,
რაც იმ დღეებში მქონდა ვარდები,
ყველა იები, იასამნები
და ყველა ჩიტის ნაჭიკჭიკები.

უძილო ღამე და ვარსკვლავები,
მთვარის სიცილი, მისი ალერსი,
პირველი კოცნა, ბოლო ამბორიც,
ეს ყველაფერი ჩემშია, ჩემში!

დამცინი კიდევ, განგებავ ჩემო?!

აჰ, ეს იცოდი შენ ყველაფერი?!
მაშინ რა გინდა, რას მემართლები,
ერთი თხოვნა მაქვს: წვიმა დაუშვი.

* * *

სუფთა ფურცელი ბავშვის სულია,
მერე ივსება და იწერება
ცუდი და კარგი, ოხვრა, სიცილი,
ყველა მასზეა და მასზე რჩება.

ხშირად ფლიდობაც გადმოითხვრება,
რაც გინდა სუფთად წერო ფურცელზე,
ის ლაქა მაინც ვეღარ შეშრება.
თუ გინდა შალე, სულში გეტყობა

კვალი ცუდის და არაკაცობის.
ბოლოს მოკვდები, წახვალ ბნელეთში,
ტვინი – კალამი გაჰყვება მიწას.
მოსაგონებლად? — ფურცელი რჩება.

* * *

მთები და ხევი, ტყენი და ღრენი,
შემოვიარე ქვეყანა ჩემი,
ვერსად ვიპოვე უსატკივარო
თუნდაც პატარა, ბიბინა ველი.

მთები და ხევი, ტყენი და ღრენი,
შემოვიარე ქვეყანა ჩემი,
ვემებ, სად არის, სად დაიკარგა,
მე იმ სიყვარულს მუდამ რომ ველი.

მთები და ხევი, ტყენი და ღრენი,
შემოვიარე ქვეყანა ჩემი,
საით გავრბივარ, სად მივიჩქარი,
ყველას ხომ უნდა ჩემი სვლა ნელი.

მთები და ხევი, ტყენი და ღრენი,
შემოვიარე ქვეყანა ჩემი...
მაინც ვიბრძოლებ, მაინც დავუცდი,
მაინც იშრომებს ეს სუსტი წელი.

* * *

შენი სიყვარული ხატებად გამოჩნდა,
დამწვა, დამფერფლა, ძაბუნად გამხადა,
როგორ მინდოდა შენს გვერდით ვყოფილიყავ,
ნებით დაჩაგრული მონა ვყოფილიყავ.

სხვის ბუდეს ჩაფრინდი, მისი მორჩილი ხარ,
სხვა ბიჭის სული და სხვისი კუთვნილი ხარ,
ერთი ოცნება და ერთი მიზანი გაქვთ,
ერთი პატარა კელაპტარი გყავთ.
გათხოვდი, გაფრინდი, დაკარგული ხარ,
ჩემს სულს არ ეშვები, მაინც რად გინდივარ,
დამტოვე ჩემს თავში, მამყოფე მშვიდობით,
რატომ არ მასვენებ, ჭირი სხვაც ბევრი მაქვს.

რისთვის?

ცხოვრება დულს და სისხლიც ადულდა,
აღრევა მოხდა ჩვენი ეპოქის,
ყველა გაგიჟდა, ყველა გაცოფდა,
ყველას გულშია დღეს – მანქანები.

ნაზი იები, ყოჩივარდები,
იასამნები და გვირილები _
ვის რაში უნდა ეს სილამაზე,
ჩვენი დევიზია _ "მანქანები".

ნუთუ დავკარგეთ სული და გული,
აღბათ აღარ დგას სვეტიცხოველი,
მედიდურობა ჯვარის გავცვალებ
უსულო რკინის ავტომატებში?

დღეს მანქანებით ვანგრევთ ბუნებას,
ხვალ კიდევ ბომბი მოსპობს ყველაფერს,
რად დაიბადა ეს ნიუტონი,
აინშტაინი რისთვის დაბადეს?!
ნუთუ მიზანი მათი ის იყო,
რომ დაგვევიწყა ჩვენი სულები,
ეს მანქანები და რობოტები
გამოვიგონეთ ჩვენი ჭირისთვის?

შეხედეთ, მტკვარი ამღვლეულია,

თურმე ყვირილას ვეღარ ვუშველით,
ეს მანქანები მისთვის შევქმენით,
რომ დაგველეწა ჩვენი სულები.

* * *

ძველი სურათი, ძველის გახსენება,
პირველი სიყვარული მე მახსენდება,
პირველი ოცნება, პირველი კოცნა,
გოგონასთან პირველი ტყუილი მახსენდება.

ძველი ალბომი, ძველი ცხოვრება,
პატარაობა _ სურათში აღწერილი,
გული იკუმშება და ენანება,
რომ არაფერი აღარ მეორდება.

პატარა ბებია, პატარა დედა
და მამაჩემი ძმაკაცებთან ერთად,
ალბათ ჩემნაირად გარბოდა სხვაგან,
როდესაც ბებია ეჩხუბებოდა.

ძველი ოცნება, ამხანაგები,
რამდენს დავცილდი, არც მაგონდება,
რამდენმა გამყიდა და მომატყუა,
რამდენს ვერ ვხვდები უბრალოდ ეხლა.

ამ კოლექციამ მოასწრო უკვე
ერთ-ერთის ასლიც რომ დაეკარგა,
წავიდა ჩემგან ბავშვობის მეგობარი
და ეს სურათიც აღარ მეორდება.

და მაინც, რა საწყენია,
რომ ძველი კარგი აღარ დაბრუნდება,
ბავშვობის წლები, ბავშვური ოცნება,
რა ტკბილი იყო, მე მაგონდება.

არ მინდა, მაგრამ გამიქრა უცებ
ეს წუსილი და ეს გაელვება,
მეუბნებიან, დროა შეცვალო,
მაგრამ განა რამის შეცვლა შეიძლება?

* * *

პატარა ბუჩქი ჩაფიქრებულა,

შეყვარებია საწყალს ალვის ხე,
გულჩათუთქული ფოთოლთ შრიალით
სიყვარულს უხსნის ის თავმომწონეს.

რა მოხდა მერე, თუ არ ვუყვარვარ,
არ დაეცინა, უარი ეთქვა.
დადგება გვალვა, შველას რომ მომთხოვს,
მეც დავცინებ და უარს ვაჯახებ.

***

მაშინაც, სევდა როცა იცინის,
გია, რა მოგდის, ვერ გამიგია,
შენი თვალები ჩაფიქრებული
ხუმრობის დროსაც არ იღიმიან.

თითქოს სევდა გაქვს ძალიან დიდი,
შეყვარებული ალბათ გათხოვდა,
ან ინსტიტუტში ცუდად გაქვს საქმე,
რა მოგივიდა, ვერ გამიგია.
ვინმეს ეჩხუბე? _ ალბათ მეგობარს,
სახლში ხომა გყავს ჯანმრთელად ყველა,
ცოლის მოყვანას ხომ არ აპირებ...
შენ სულ ოცნებობ, დაბრუნდი ქვეყნად.

***

შენი დიდება მარად თან გახლავს
და არასოდეს დაითრგუნები,
ეს ვის უნახავს სიკვდილი ქართლის,
ვის უნახავხარ დატყვევებული.

დავმარცხებულვარ ბრძოლაში კიდეც,
აბა რას იზამ, ცოტა ვიყავით,
მაგრამ ხომ ვიცი, შენს ძუძუს ეხლაც
წოვენ ახალი ერეკლეები.

დაე იზარდე და გაიხარე,
გაზარდე შენი დიდი შვილები,
რომ ტაო ჩვენი და სხვა მიწები
მუდამ არ იყოს ჩამოკვეთილი.

***

ეს შემოდგომაც სადღაც გაქრება
და გაფრინდება გულის ნადები,
ჩვენი დღეები დაგავიწყდება
და აღარასდროს გაგახსენდება.

შენ გათხოვდები, ბავშვი გაჩნდება
და ის გახდება ხატი, იმედი,
დაგავიწყდება, რომ არ გვიშლიდა
ჩვენ შემოდგომის ცივი წვიმები.
ჩემზე რა გითხრა, მიყვარს ეს ხანა,
კვლავ შემოდგომას დაველოდები,
კვლავ გავუყვები ნაწვიმარ ქუჩებს
და შიშველ ხეებს მოვეფერები.

ისევ შემხვდება ვიღაცა გოგო
და ჩვენ ერთმანეთს მოვეფერებით,
მაგრამ არ ვიცი, რატომ ან რისთვის
ისევ და ისევ გამახსენდება.

* * *

აქ დაუკრავენ, გადაკარგულში,
და აფეთქდება ქართული ცეკვა,
დაგავიწყდება ემიგრანტობა,
სევდა მდულარე ბოლოს წამოვა...

დავარღვევ მარხვას, ღმერთო, შემინდე,
სახლში რომ მივალ, მწარედ დავთვრები,
რომ კვლავ ავივსო ძველი ოცნებით,
მოგონებებით ისევ დავტკბები.

* * *

დაკარგულ წარსულს და სატრფოს თვალებს
მაგონებს შენთან შეხვედრა მუდამ,
ისევ ისე ხარ, მაგრამ შეცვლილი,
მინდა რომ მიცნოს ძველმა ხათუნამ.

ვერ გავეჩეცი მე გაოცებას,
რას გააყოლე ჩემი ოცნება,
ვინ დაგარწმუნა, ის იყო, რაც ხარ,
ვინ აგირია სუფთა გონება?!.
ისევ მიყვარხარ, მაგრამ წარსულში _

ის სუფთა «დამა», პატიოსანი,
ცოდვილი, მაგრამ გაუტეხელი,
უფლის ნაკურთხი მანდილოსანი...

დაკარგულ სატრფოს,
წარსულ ოცნებას,
მაგონებს შენთან შეხვედრა
მუდამ...

* * *

შარო, საიდან მოდიხარ,
გადამეყარე მე რატომ,
სხვისი და ჩემი წუხილი
ვეღარ ვათრიე მე მარტომ...

ინტრიგებს, ტყუილს, ფლიდობას,
აღარ აქვს მეტი საშველი,
შენი კურთხევა მჭირდება,
უფალო, შენი მამველი!

უაზრო გულისტკივილით
იწვება ჩემი სანთელი,
შარო, საიდან მოდიხარ,
რად ამიშალე ნალველი?

* * *

აჩი-ბაჩი, აჩი-ბაჩი,
მოდის გმირი, ჩემი დაჩი,
მე მეგონა უფასოა,
ტკივილისგან სახტად დავრჩი.
რომ სიკეთეს თურმე სჯიან,
დავიჯერე ძამ გვიან,
ზღაპრებში ხომ ჩვენ ვიმარჯვებთ,
ბოროტებას მწარედ სჯიან.

ცხადში თურმე სხვა რამ არის,
იწირება ყველა დაჩი,
ყველამ თურმე თავს უშველა,
მე კი მარტო სახტად დავრჩი...

აჩი-ბაჩი, აჩი-ბაჩი,
მიდის გმირი, ჩემი დაჩი,

***

ეს გვიანი გაზაფხული,
მონატრების ხანა,
გულში სევდა, ტკივილები,
სიხარული განა...

ნეტავ სად ხარ, ვისთანა ხარ,
თუ გამოჩნდა ვინმე,
შენი გული თუ ჩაიგდო
და მიჯოკრავს ის მე...

ეს რა იყო, რატომ შევხვდით,
თუ ვერა ვართ ერთად,
და ეშმაკი რატომ ხარო,
თავი მოაქვს ღმერთად?!

იცი, აღარც მესიზმრები,
ფერფლიც ალბათ იფანტება,
მაგრამ მაინც მენატრება
მე შენდამი მონატრება...

***

ერთად ვართ მუდამ, ერთად ვმოძრაობთ,
გაუცხოვება არ მაქვს მე მასთან.
სიცარიელე ჰგონია ყველას
ეს შევადარებ მღელვარე ზღვასთან...

იდუმალია, მისტიკურია,
ხამ მდინარეა, ხან გიჟი ქარი,
ხან წვიმა არის კოკისპირული,
ხან კიდევ ჩვენი დამხსნელი ჯვარი...

სიჩუმე ჩემი მეგობარია
და დამანახა მან ჩემი ზღვარი,
გასაღებია სამარადისო,
უნდა გამიღოს სამოთხის კარი!..

... მაგრამ... ხანდახან უკიდო ზღვასთან,
ოკეანესთან იდუმალების,
მომენატრება შენი დანახვა,
საიდუმლო და თბილი თვალების...

ეჭვიანობს და ხმას აღარა მცემს,
მაშინ სიჩუმე ჩემი ფერია,
გამებუტება და აღარ ვიცი,
მოყვარეა თუ ჩემი მტერია...
მაგრამ რას იზამს, მიჩვეულია,
ერთად დავრჩებით, თქვენი ბედია,
გამიყვანს შუა ოკეანეში,
ღამით, მეტადრე, ნატვრის ხედია...

***

ზაბეგალოვკა, ლონდონი, სადღაც,
ზის და ოცნებობს პოეტი ერთი,
თვითონ არ იცის, რამ მოიყვანა
და თუ უშველის მას მხოლოდ ღმერთი!

ისევ ჰგონია, რომ ბიჭი არის,
გაუპარსავი ის წვერით დადის,
ამაოებას ებრძვის ამაოდ
და ვერ ისწავლა დამალვა დარდის...

წვერებს ხომ უკვე იპარსავს დიდხანს,
რით ვერ შეიგნო, კაცო, არ ვიცი,
რომ ოცნებასაც უნდა გაპარსვა,
ფლაქვი ცხენია და არა კვიცი...

P.S.

მე საბურთალოს ჩვევა გამომყვა
და სასაფლაო მისი მიმიღებს,
ჩემი ადგილი კახამ გაზომა,
დედა დამადებს გულზე გვირილებს...

და კიდევ ერთი ახალი წელი

ლონდონში ცივა, ნისლი ჩამოწვა
და კიდევ ერთი ახალი წელი
წამოგვეპარა, თავზე დაგვადგა,
საჩუქრად სევდა მოგვართვა ძველი...

სად არ წავედით, დაგვევება მუდამ
ნოსტალგია და სამშობლო ჩვენი,
ქარი უბერავს საქართველოსკენ,

მას გავატანოთ მოლოცვა, ძღვენი!...

ძღვენი, ოცნებით გაწვალებული,
გადაჟღენთილი ლოცვების ცრემლით,
გაიფრენს, ჩავა საქართველოში,
მოეფერება სიტყვით უთქმელით!..

ხედავთ, ვბრუნდები, ქარი ზუზუნებს,
არ დაიკარგოთ, ხომ დაბრუნდებით?!
აბა სად წავალთ, მოგყვებით უკან...
ზოგი ცხადში და ზოგიც ოცნებით...

ლონდონში ცივა, ნისლი ჩამოწვა
და კიდევ ერთი ახალი წელი
წამოგვეპარა, თავზე დაგვადგა,
საჩუქრად სევდა მოგვართვა ძველი!..

* * *

თვალეში ცრემლი ჩემი და შენი,
ჩახუტებული ერთ მძიმე რგოლად,
გუგებს დაფუფქავს, ჩამოგორდება,
ოცნებას გაჰყოფს, გააპობს ორად.
დაგავიწყდები, დადგება დრო და
მოგონებები გაცვდება ჩვენი,
ნეტავ ვიცოდე, რატომ გავიღეთ
ბოროტებისთვის ესეთი ძღვენი?!

* * *

შენ გაგიმარჯოს, ტკივილო,
არ მომეშვები, ნეტავი,
შემძულდა ფუჭი ოცნება,
ტყვიები, გულის მხვრეტავი...

ლელოს კაფე

ჩამოატარებენ სასმისს
და მეც ისევ დავლევ,
ოცნებას ჩემსას დაქანცულს
დაგიტოვებთ, ისე გავლევ...

მოიტა, ლუდი, ჩემო ლელე,
ღმერთმა მოგიმართოს ხელი,
ყველაფერს დავცლი, რაც იწვის,
თბილისელი ერთი ძველი...

საფლავები მეძახიან,
მტერი თუ მოყვარე ნაღდი,
მეც რომ წავალ, იქ წამიღეთ,
გააყოლებთ ჩემი დარდი...

ჩემი, ცოდვილის, ლექსები,
მოგწვდებათ, ღმერთი დიდია,
მარადისობა თუ გვინდა,
საფლავი მხოლოდ ხიდია...

* * *

ისევ და ისევ თვალწინ დამიდგება
ჩინელი ბერის სევდა, ტკივილი,
მის ვიწრო თვალებს ცრემლი არ ჰქონდა,
სულით იცოდა მხოლოდ ტირილი...

მოგონებები მისთვის სათუთი
მე დამიტოვა, მაჩუქა, მანდო,
სიმდიდრე მისი რთული ცხოვრების
გამიზიარა მე მარტოდმარტო...

ადამიანი მართლაც არ კვდება,
როდესაც მისი სხეული მიდის,
წუთისოფელი მხოლოდ გზა არის
და მშენებლობა ცისაკენ ხიდის!..

მოხუცი მოდის ხოლმე, მაკითხავს,
თავის სატრფოსთან ერთად, ყმაწვილნი,
ბედნიერებას ვერ წაართმევენ
დღეები, ადრე ცოდვით განვლილნი...

ჯე-ლი ფო-ია

ბუნება უკრავს ნიავით ხის ტოტებზე,
ფოთლები შრიალებენ, მეფერებიან,
ნეტავი ისინიც მყავდეს აქ მშვიდ პარკში,
მშობლები მუდამყამს რომ მენატრებიან...

მე ვჩურჩულებ, როგორც ადრე, სევდიანი,

ჯე-ლი ფო-ია და კვლავ ჯე-ლი ფო-ია,
დაუპარით გეხვეწებით თბილისური,
ჯე მოუსმენს, დატკბება, იმღერებს (ლ)ია.

აჭრელებული რვეულები ყვითელი,
ჯე-ლი ფო-ია, ყველგან ჯე-ლი ფო-ია,
ფაიტონზე გრიალი და სიყვარული
და სიცოცხლით სავსე ჯეალი და ლია...

მოგონებები ღრმა ბავშვობის ნათდება,
ცრემლები სიხარულის მეპარებიან...
ბუნება უკრავს ხის ტოტებზე,
ფოთლები შრიალებენ, მეფერებიან...

და ჩურჩულებენ პატარები:
ჯე-ლი ფო-ია,
ის აქ არის, პირმშო,
ჯე-ლი ფო-ია...

***

ისევ ის იტალიელი გოგონა,
ქმარი რომ ჰყავს ეჭვიანი,
თვალეები მისი სევდიანად მიცინიან,
აჰ, არ გამოვა, დაიკო,
ჩვენი მოფერება...

წადი, რობერტოს,
ჯოვანის თუ კარლოს მიხედე,
უყვარხარ, ეტყობა, და გელოდება,
უსინდისობა იქნება ჩემგან,
რომ მოგეფერო და მოგინდეს
მისი მიტოვება...
ჩაო!..

სამაია = მ. მ. ნ.

ფიქრები, ფიქრები,
სამი პატარა გონების,
სამი პატარა ყვავილის
დაუშრეტავი ოცნების...

კისკისი ფაქიზი

და პრობლემები ცხოვრების,
გაუტეხავი გულებით
მუდამ მოგება ბრძოლების...

შეგხვდებით, შემხვდებით
და ამბავს ვიტყვით სოფელის.
უფალი იყოს მფარველი
თქვენი ფაქიზი გულების...

თვალეbs დავხუჭავ და ვხედავ
მე სამაიას სევდიანს,
მაგრამ უზომოდ ნაზსა და
სამ მზეთუნახავ ფერიას...

მიგულეთ, თქვენთან ვარ
და მუდამ თქვენთან ვიქნები,
როდესაც ზეცა წამიღებს,
თქვენ შემინახეთ ფიქრები...

სიტყვების, სიტყვების,
არ მჯერა ფუჭი სიტყვების,
ოცნების, ფიქრების,
მწამს მე სამოთხის ჩიტების...

მიფრინავს, მეხვევა,
თქვენგან ნატყორცნი სხივები,
მათბობენ, მატკობენ
მათი წკრიალა სიმები...

ისევ

ჩვენ ისევ შევხვდებით ალბათ
და ისევ და ისევ მწარე ტკივილით,
სხვისი ტყუილების მსხვერპლნი
ვერ დავმორდებით ღიმილით...

ვიღაცა გვეტყვის ნუგეშს,
მოგვეფერება ალბათ,
მაგრამ ჩვენ ვერც კი გავარჩევთ
სხვის გულის სიტყვებს კარგად...

ჩავეხუტებით ფიქრებში
და გადავაგდებთ წარსულს,
აღარ მოვითხოვთ დაგროვილ
მძიმე კითხვებზე პასუხს...

ცოცხალი ვნების ტუჩები
ჩაეკონება ერთმანეთს
და სიყვარულის საღამო
გადაგვავიწყებს ყველაფერს...

შემდეგ კი... ისევ სიცხადე,
სულ მარტოდმარტო... ან სხვასთან...
ცრემლების კონა მომდგარი
ნატკენი გულის კართან...

***

ჩვენ არც მოღალატეები ვართ და არც გმირები,
ცრემლიანი ნაყოფი ვართ ჩვენი ცოდვების,
ყველაფერი სულ თან დაგვაქვს, ცუდიც და კარგიც,
ქართველობა რასაც ჰქვია, ოხვრა და ფიქრები...
თუ მიგვიღებთ, რომ ჩამოვალთ, ჩაგებვევით ყველას,
ვინ ცოცხალი, ვინ ოცნებით, გაწვდით დაღლილ კოცნას,
და ლონდონის ნესტიანი დაღვრემილი ნისლი
ვერასოდეს მოერევა სახლისაკენ ლტოლვას...

ეს ფიქრები, ოცნებები, ძილს რომ ხშირად გვიკრთობს,
თქვენ გეკუთვნით, თქვენი არის,
თქვენთან ყოფნას ითხოვს,
ნარიყალას, სვეტიცხოველს, გადაეცით ლოცვა,
აქ რომ ვთქვით და გაგატანეთ, გული რასაც გვიხმობს...

და ქაშვეთში თუ დაანთებთ ჩვენზე ეულ სანთელს,
თუ ილოცებთ მოგზაური ქართველების სულზე,
მადლიერად აქ მოგვივა და გაგვითბობს ფიქრებს,
ცისარტყელას ლაჟვარდით დაგვებნევა გულზე...

***

როცა სახლში ჩამოვალ,
თუ მიმიღებთ ნეტავი,
ნუ დამძრახავთ დაკარგულს,
წამი მინდა ნეტარი.

თქვენთან ერთად ვილოცებ,
თქვენთან ერთად ვივლი,
ძმებო, კარი გამიღეთ,
თქვენი დამაქვს ხიბლი.

ჩაგიხუტებთ სუყველას,
ღვინოს უცბათ გავცლით,
რაც არ უნდა მეხვეწონ,
მე თქვენ ხომ ვერ გაგცვლით.

კიდევ ერთიც მითხარით,
მომიყევით ამბავი,
ვინ სად, როგორ დავკარგეთ,
არ გაქვთ დასამალავი...

ისევ მინდა ვიცოდე,
ვინმეს თუ გვაქვს ჩვენ ვალი,
მტრების არ შეგვეშინდეს,
გრძელი გზა გვაქვს სავალი.

კიდევ ერთხელ გეხვევით,
ჩაგიხუტებთ გულში,
დავიწყებას არ მისცეთ
ჩემი სული მრუში.

***

შემომაპარეს. შემომატარეს,
რაც კი მიყვარდა, არ შემარჩინეს,
იმის გამო, რომ დავთმე რაღაცა,
უცებ ჩათვალეს, რომ შემაშინეს...

გახსნილ წყლულებში ნემსები მარჯვეს
და მუხლმოდკერილს კიდევ დამცინეს,
ეგონათ, მათთან მე დავიჩოქე,
თბილი ოცნება გამითახსირეს...

და შემდეგ ისევ წმინდანის სახით
ცილი დამწამეს, ცოდვა მომკითხეს...
მე... კი ვარ ჩემთვის, განცვიფრებული,
ღვინოს მივირთმევ, ბახუსის სითხეს...

***

საათი ტრიალებს,
დრო იკარგება,
ჩემი წარსული

სადღაც იმალება...

მაინც ფართხალებს
ნატკენი გული,
მაგრამ არ მათბობს
მე სიყვარული...

ოცნება თბილი
გამიხდა მწარე,
მე დამცინიან
ხეებიც მწვანე...

სუყველამ იცის,
რამ შემაწუხა,
მთვარე მეახლა,
მზე მიიმწუხრა...

ჩემი ვარსკვლავიც
დამძახის მტრულად,
დაცინვაც იცის
მან ცინიკურად...

«ამოდი ჩვენთან,
უფალთან, ცაში»...
სიბრაზეც დაჰკრავს
წკრიალა ხმაში...

ტკივილი მოდის,
ციკლი ბრუნდება,
ცოდვილი სულიც
ესე ხუნდება...
ვარდებთან, ჩემთან
ისევ ჭორაობ,
ვინ შეგაძულეს,
ვისზედ «ოჰ-რა»-ობ?...

მე ისევ დამაქვს
ძველი სიზმარი
და საიდუმლოს
წაიღებს ქარი...

საათი ტრიალებს,
დრო იკარგება,
ჩემი წარსული
სადღაც იმალება...

ოცნება თბილი
გამიხდა მწარე,
მე დამცინიან
ხეებიც მწვანე...

ძმაო! სიყვარულოვიჩ!!!

აილე გიტარა,
დაუკარი,
იმღერე,
დალიე ღვინო,
დაივიწყე სიბერე...

ჩამოვალ ისევ და ჩამომაქვს ოცნება,
არ დამიგროვებია
ფული და ქონება...

ჩვენ ერთად, ჯიგარო,
ოჰ, რას ვიქეიფებთ,
ცოცხალიც არ ვიყო,
მანც ვიზეიმებთ...

აილე გიტარა,
დაუკარი,
იმღერე,
დალიე ღვინო,
დაივიწყე სიბერე...

მტერი მოვა და
მე ესეც ვიცი,
ვერაფერს გვიზამს,
ძმური გვაქვს ფიცი...

ბოროტი ენები
ალბათ დაგვძრახავენ,
მაგრამ დაუსჯელად
ჩვენ ვერ გაგვლახავენ...

აილე გიტარა,
დაუკარი,
იმღერე,
დალიე ღვინო,
დაივიწყე სიბერე...

ტრფიალი გულში

ვატარე პატარა,
უფალი ვადიდე,
კერპები კი არა...

სახლში თუ გარეთ
ვეცადე საქმე,
არ შემშურდება,
თუ რამე მაქვს მე...
აიღე გიტარა,
დაუკარი,
იმღერე,
დალიე ღვინო,
დაივიწყე სიბერე...

კაცი მაშინა ხარ,
თუ ბოღმა დასძლიე
და პატიოსნებით
ცხოვრება გალიე...

ვისთანაც დავხარჯე,
სულ ტკბილად შეგვერგოს,
მტრადაც თუ მექცა და
სიკეთით მიეგოს...

აიღე გიტარა,
დაუკარი,
იმღერე,
დალიე ღვინო,
დაივიწყე სიბერე...

ცოდვილი ვნებები
ლოცვით მომირჩება,
საყდარში მასწავლეს
ჩუმი მოწიწება...

აიღე გიტარა,
დაუკარი,

იმღერე...
ლოცვაში ვატაროთ
მოსული სიბერე, ძველი დავიბრუნოთ
ბავშვური სიმხნევე
და წყალს გავატანოთ
ბოღმა და სიბნელე!!!

* * *

მსურს მოგილოცო
დაბადების დღე,
ლონდონში არ წვიმს,
გამოვიდა მზე...

ვარდებს თუ გაჩუქებს,
როგორც მე, ნეტავი,
როგორ მომენატრა
ის წუთი ნეტარი...

მუსიკა უკრავს,
ვიღაცა მეძახის...
რატომ არჩიე
გული მეძავის?!

აწ როგორ გიშველო,
რითი მოგიარო,
სხვისი ტყუილის გზა
როგორ გავიარო...

მწარე ფიქრებით
დავდივარ მარტო,
სიყვარულისგან
დამრჩა მე ქატო...

გულით მივინდე,
ძმები მეგონენ..
თურმე შეშურდათ,
მუდამ მებრძოდნენ...

ლონდონის ქუჩებში
აჩრდილნი დადიან,
სიცოცხლეს არავის
აქ არ ამაღლიან...
ეს მხოლოდ მე ვარ,
ვინც გსურს, რომ მოკვდეს,
და თანაც ცდილობ,
გულში რომ მომხვდეს...

პატარა ოცნებაც
კი არ შემარჩინეს,
სულში ჩამაფურთხეს,
ზურგიდან მაგინეს...

რამდენი მოთმენა
გქონია, უფალო,
მე ვერ გავუძელი
მცირესაც, მართალო...

როდესაც ჩემს კუბოს
შემოატარებენ,
ძმები იტირებენ,
არ გაგახარებენ...

იცოდე, არ მსურს,
მე ეს არ მინდა,
სიტყვას დავტოვებ,
რომ მყავხარ «წმინდა».

* * *

მოკითხვას გიგზავნის
ჩვენი ნარიყალა,
მე კი აქ მამწარებს
მურთხი ნამირალა...

ტყუილი, ზიზღი
დააქვს მას გულით,
ოცნება იცის
მან მხოლოდ ფულით...

ვერავის ვერ იტანს,
ხალხშიც ეულია,
ნაღდი სიყვარული
მას არ შეუძლია...

გულში სულ წუწუნებს,
მე რატომ არაო,
და ბოღმით მომპარა
მე სატრფოს მარაო...

ვერაფრით ვერ ვუხსნი,
სიზმარს ვერ ვაჩუქებ,
ფული კი არ არის,
ბანკში რომ აქუჩებ...

მოკითხვას მიგზავნის
ჩვენი ნარიყალა,
მე კი აქ მამწარებს

მურთხი ნაძირ

* * *

ხანდახან, როდესაც ისევ მენატრები,
ქალაქში დაჰქრიან ღრუბლები ქათქათა
და მეხვეწებიან, გაუგზავნეო
წითელი ვარდების დაწნული კალათა...

* * *

ეჰ, როგორ მტკივა,
და მეცოდებით,
მაგრამ მე ვიცი,
რომ მელოდებით,
კუთხეში ბნელში
ჩასაფრებული,
მიცდის მე ხვედრი
აზვირთებული...

მოგონებები
თბილი და ნაზი
და ჩემს საფლავზე
ჯვარი და ვაზი...
უცებ გამწყდარი
სიცოცხლის ხაზი,
იმერეთიდან,
გვართ კი ლაზი...

* * *

შავო მერცხალო, გაფრინდი
და მინუგეშე გონება,
თუ შეძლებ, შემიმსუბუქე
ჩემი დაღლილი ოცნება...

ხომ მაპატიებ, ძმობილო,
ტვირთი აგვიდე რომ მძიმე,
სიყვარულისთვის ვისჯები,
და რაც დავთესე, მოვმკი მე...

რა ვუყოთ, სარეველებმა
თუ მოსავალი წამართვეს,

დამათვრეს ფლიდი ფერებით
და მლიქვნელობით გამართვეს...

ის, რაც მინდორზე შემორჩა,
გავმუსრო, ჩემი ვალია,
ცოდვილი ვარ და ცოდვილმა
მათთვის ვიპოვო გალია...

* * *

მოვედი, დაგხედო, მოგიკითხო, ბაბუ,
ჩინელი ბერის საფლავი ეულია,
ისევ მომიყვება თავის ტკივილებზე,
იცით, საუბარს ის ჩემთან ჩვეულია...

მეც ვეტყვი, რაც მოხდა, ანდა რაც გადამხდა,
ვინ რითი მაწყენინა, მატკინა გული,
ჭკუას დამარიგებს, უნდა, შეუნდოს,
ამით დაიმშვიდეო ცოდვილი სული...

* * *

ხუჭუჭა ოცნება
და ხუჭუჭა თმები,
უნდა გადავლახო
განშორების მთები,
შენამდე მოვიდე,
ისევ ჩაგეხუტო
და მოდი, შევთანხმდეთ,
აღარ გამეხუტო...
სხვას რატომ ვუსმინოთ,
რაც უნდა, ისა სთქვან,
ვისაც ჰყვარებია,
განგვსაჯოს მხოლოდ მან,
კუთხე ავიშენოთ
ოცნების პატარა
და იქ დავსახლდეთ
მე და შენ, სხვა არა!

* * *

მზე გამოვიდა დაღლილი ისევ,
ატირებული ისევ ჩვენ გვიმზერს,

კარტს ვითამაშებ, მომეცი კარტი,
ათი სხვას ჰქონდეს, ავიღებ მიზერს...

* * *

– გამომიარე, ან დამირეკე, –
მითხრა, თვალებში ცელქად ჩამხედა...
არ ჩავიდინე მე ეს შეცდომა,
ვერ მოახერხა ჩემი გახედვნა...

სევდიანია ყველა ოცნება,
მიულწეველი – ასრულებული,
როცა გაივლის, დარჩება მხოლოდ
მოგონებები გახუნებული...
შემდეგ ახალი ლტოლვა, წადილი
ჩაგვბლუჯავს ხელებს და გაგვამწარებს,
კუბოს კარამდე ფუჭი ფიქრებით
ბოროტი გვტვირთავს, არ გაგვახარებს...

და სადაც ისევ თუ შერჩა გულში
ჭეშმარიტების ნაღდი შეგრძნება,
იმედი რჩება, რომ უფლის ნებით
ჩვენ დავამარცხეთ ცოდვილი ვნება...

* * *

იქ, სადაც სუსტია,
იქ ნაღდად გაწყდება
და ჩემი ტკივილი
წარსული გახდება...

– ორმაგი მომეცით, –
შევუკვეთე ვისკი
და დავთვრები ალბათ,
ასეთია რისკი...

და ისევ თავიდან
წავალ ოცნებებში,
სადაც არ მუხთლობენ,
მკლავენ სიბნელეში...

მოდის ცისარტყელა,
ფერები იცვლება,

დავთვრალვარ ძალიან,
დავიწყე გინება...

ვიღაც შეაწუხეს
და სუსტი დაჩაგრეს,
გვერდში დავუდგები,
გავკარი დამძრახველს...

* * *

დაღლილი მუზა,
მკვდარი ოცნება,
არეულია
ჩემი გონება... ეს სად დავდივარ,
ანდა სად ვცხოვრობ,
საკუთარ თავთან
მუდამ რად ვომობ?!

მომბეზრდა ალბათ
უცხო კულტურა,
მდიდრულსაც, თუნდაც,
მტერმა უყურა...

* * *

მიდის, ინგრევა წარსული ისევ,
მოგონებების მცილდება სამყარო,
ვერ დააბრუნებ, რაც მენატრება,
უფალო, არ მინდა, წარსულთან გამყარო...

გახსოვს, სულ მარტო შენთან რომ ვიყავ,
შემინებული მირტყავდნენ ათნი,
მაგრამ კაცურად გადავიტანე
მე ბოროტების ტკივილი მკაცრი.

* * *

მე ცოდვილი ვარ, ალბათ გაშინებთ,
არ წარმოვადგენ ფასეულობას,
ფუჭად ვიყენებ ამდენ წყალობას,
უფლის ნაბოძებ განძეულობას...

ალბათ გაკვირვებთ, მუდმივ ჭიდილში,

ემოციების უღრან მორევში,
როგორ ვატარე, შევინარჩუნე
მე სიყვარული, ღმერთის ნუგეში...

აბა, რა გითხრათ, ვერ მოგახსენებთ,
რატომ დამყვება ცოდვილი ვნება...
მაგრამ იქნება... ოდესმე მაინც...
რომ შევასრულო მე შენი ნება!..

* * *

სიცოცხლის ბურუსში ბედი,
ადუღებული ქაოსი,
რამდენი ვინმე დავკარგე,
დაიგჯა სულის სამოსი...

სწრაფვა?! – რა სწრაფვა, ან რისთვის,
ამაოება გვეწევა,
ჩვენი ჭაღარა გაამხელს,
დაღლილობა რომ გვერევა...

სიზმრები, ჩვენი სიზმრები,
ცოდვების ულევი ნუსხა,
როცა ვტოვებდი ბავშვობას,
იმედი მომსდევდა სულ სხვა...

გამცვდარი სხეული
და ქრონიკული სევდა,
მე სიყვარული მინდოდა,
მაგრამ ტყუილი შემხვდა...

ნაგლობას ვედარ გავუძლე,
გამომელია ძალა,
თურმე რა სუსტი ვყოფილვარ,
დამედო ცოდვის ღალა...

... დაბორიალობს სიზმარში
ჩემი ბავშვობის ოცნება;
რომ სიყვარულში დავხარჯე
მე ჩემი მთელი ცხოვრება...

ტრიალებს, მაინც ტრიალებს...
ალბათ მორჩება მალე,
მე დავისვენებ მაშინ და
გაქრება ფლიდი, მწარე...

* * *

გამოდი, გამოიტანე,
რატომ გაქვს შიში სიმართლის,
თუ _ გულში ავი არ გიდევს
და სხივი ბჟუტავს სინათლის?..

ტყუილით მთელი ცხოვრება
სასტიკ წამებად გექცევა,
სადაც არ უნდა იმალო,
ნათესი ყველას გვეწევა...

* * *

ოცნებამ შხამი დალია,
გლობუსი ისევ მრგვალია,
უსიყვარულო ცხოვრება
გამხდარა ჩემი ვალია...
ხუჭუჭი თმების სურნელი
სხვამ ვერაფერით გალია,
გულის ტკივილი და ფუფქი
ძველი დალატის ალია...

შევხვდებით, ისევ შევხვდებით,
არ ვიცი, ვისი ბრალია...
მაგრამ აღარც მსურს გაკოცო,
ჩემო პატარა კალია...

სიმღერა

თქვენ რა იცით, გოიმებო,
სიყვარულის ფასი,
თუნდაც როცა გტკივა გული
და ვერ გიგებს კაცი...

ვერ გაყიდი, ვერ იყიდი,
ამ სანუკვარ გრძნობას,
ტყუილებით და მუხთლობით
ვერ შეიძენ ტრფობას...

პატიოსან სიტყვას გაძლევთ,
რომ ყველას აქვს ბედი,

გამოიცილო უნდა ოღონდ
შენი ტურფა გედი...

რა ვუყოთ, თუ ბოროტება
მოერია ყოფას
და თუ ბინდი, მეგობარი
ამბობს მწარე ოხვრას...

ნუ გაშინებთ იაგო და
მისი გულის ბოლმა,
მეფე ლომი ვერ შეჭამოს
დაკოდილმა ღორმა...

თქვენ რა იცით, გოიმებო,
სიყვარულის ფასი,
თუნდაც როცა გტკივა გული
და ვერ გიგებს კაცი...

ისიც ხდება, რომ ვაჟკაცებს
არ უმართლებს ხშირად,
გულის სატრფო და ოცნება
გრძნობას გასცემს ქირად...

მითუმეტეს დღეს იმატა
უცხოურმა მოდამ,
ვინმემ «ფირმა» თუ იპოვა,
არ დაგახრჩოთ ბოლმამ...

თქვენ რა იცით, გოიმებო,
სიყვარულის ფასი,
თუნდაც როცა გტკივა გული
და ვერ გიგებს კაცი...

იმას, რაც კი ჩვენ გვიყვარდა,
ვერაფერი იყიდის,
ვაჭარს ხორცი ჩაბარდება
ცრემლნარევი ტკივილის...
მაინც მესმის შეწუხების _
«არაფერი ეტკინოს»,
არჩევანი იყო მისი,
მასვე უნდა ეწყინოს...

თქვენ რა იცით, გოიმებო,
სიყვარულის ფასი,
თუნდაც როცა გტკივა გული
და ვერ გიგებს კაცი...

ადვილია, რომ გირჩიოთ
და გასწავლოთ გზები,
მე თვითონ კი ვერ ვასრულებ,
გადის უკვე წლები...

მაშ დავიწყეთ ჩვენ თავიდან
სიყვარულზე ოცნება...
და ვევედროთ შემქმნელ უფალს,
ყველას მისცეს ცხოვნება...

... თქვენ რა იცით, გოიმებო...
... სიყვარულის ფასი...
... თუნდაც როცა გტკივა გული...
.. და ვერ გიგებს კაცი...

***

ღალატი და სიყვარული
რატომ დადიან ერთად,
ნუთუ სიბილწე იმარჯვებს,
შავი იფერებს თეთრად?!

სად არის, სად დავეწიო
ოცნებას, დაღლილ სიყვარულს,
ვინ გამიყუჩებს ტკივილებს
და უიმედო სინანულს?!

გრიგალმა უცებ წაიღო,
რაც მომიტანა სურნელი,
გაბრუებული, წყენისგან,
დავრჩი ჩერჩეტი, სულელი...

სიზმარი

ოთხი ჭიქა მოგვიტანეს,
ვიცი, ერთ-ერთში შხამია,
ფერით ვიცანი, მღვრიეთი,
ავიღო, ჩემი ვალია...

ვიცი, სამიდან ერთ-ერთმა
რომ მომიმზადა გალია,
ორი დათანხმდა სიჩუმით,
ვიცი, რომ ჩემი ბრალია...

სხვებიც გარშემო დამდგომნი
წყალს პირში დაიგუბებენ,
არავის სჯერა, რომ ვიზამ,
თავს ტყვილად იბითურებენ...

აჰა, ავიღე, ხელში მაქვს...
«მუცელში ჰქონდა კალია,
ამპარტავნობამ დადუპა,
იტყვიან, მიტომ დალია...»

იქნებ, სწორია, არ ვიცი...
მიშველე, AVE MARIA...
ნუ დამაბრალებთ, ოღონდაც...
ფარისევლების გალია...

***

«ესროლე, მიდი», _
უთხრა მეორემ, _
«ნუ შეაწუხებ, თვითონ მოკვდება»,
და გაიცინეს მათ სარკასტულად:
«ხომ სჯერა თვითონ, გამეორდება»...

შეშინებულმა ჭკუა ვიხმარე,
თავი მოკლულად მოვიკატუნე...
გაგეცინებათ, დღესაც კი სჯერათ...
...რა იდიოტი მტრები მარგუნე...

***

ოთახში ჭიქა
გათლილი...
და ჩემთან ერთად გოია...
ორი ცოდვილი პოეტი...
სიკვდილს სიცოცხლე სჯობია...

თავისი «მახა» მანახა,
როგორ ჰგავს ხუჭუჭი თმები...
და აქვითინდა: დავკარგე,
ჩადგა ჩვენს შორის მთები...

მე არაყს ვწრუპავ, ვიციანი,
ეს გამწარების ბრალია...

რაც მომეტანრა, კი ვიცი,
იმისი ლოყის ხალა...

ერთიც დავლიოთ, იძახის,
მხატვარი დადონებული...
და ეფერება ის შედევრს,
ცოდვა აქვს ჩახუტებული...

ოთახში ჭიქა
გათლილი...
და ჩემთან ერთად გოია...
ორი ცოდვილი პოეტი...
სიკვდილს სიცოცხლე სჯობია...

***

პოეტი იტყვის წამებულ ლექსებს,
თავისთვის უნდა და არა ტაში,
და თუ არავინ არ შეაფასებს,
გამოაქვეყნებს უფალი ცაში...

და ეს კრებული იქნება მისი
სუყველაფერი, ცოდვა თუ ნაღდი,
თუ სიყვარული ჭემმარიტების,
ყველა ტკივილი და ყველა დარდი...

როდის ყოფილა, ვინმეს გაეგო
მეზობლის მისის სულისკვეთება,
უფალი მხოლოდ გაიზიარებს,
სუყველა იცის ჩვენი ქმედება...

ჩვენი არსება იქ გამოჩნდება,
ვინ რისი იყო ჭირისუფალი,
ვის წამებაში ამოხდა სული,
ნება ვის ჰქონდა თავისუფალი...

პოეტი იტყვის წამებულ ლექსებს,
თავისთვის უნდა და არა ტაში,
და თუ არავინ არ შეაფასებს,
გამოაქვეყნებს უფალი ცაში...

***

რონი სკოტის კლუბი,

ყველა საკუთარ სიმარტოვეში...
გადამატარე გალაქტიკები,
დავიღალე სიმარტოვით, ღმერთო,
და ბოდმიანი ვლპები...

იქ, სადაც ვიყავით ერთად,
ამოდიან სარეველები,
შენი ტყუილი მესიზმრება წყევლად,
და მაინც დავკრიფე საყვარელი შენი იები...

მე მოვალ, დავბრუნდები, შეგეშინდება,
ბაღინჯოებს ვაქცევ მუმიებად...
მაგრამ ამითი რა გამოვა,
ვეღარ ვიქცევით სიყვარულის დინებად...

დაგსჯი უბრალოდ,
თავსაც დავისჯი,
გახდება ჩემი
სული მახინჯი...

* * *

მაპატიე, უფალო, მაპატიე,
ოღონდ...

კიდევ მაპატიე...
მაპატიე ჩემი ამპარტავნობა!..
არ მესმის ალბათ...

ამათ არა აქვთ უფლება
დამიძახონ ფარისეველი,
ან მრუში,
ან მშიშარა...

ამათ არა...
... მაპატიე... შენ წინაშე ყველაფერი ვარ,
ფარისეველი,
ამპარტავანი,
მშიშარა...

... ამათ კი არა...
ვინც თავის ცოდვასაც კი უღალატა,
მათ არა!!!

ცოდვის ღალატი არ არის გასწორება,
არა,
შენ თვითონ იცი,
უფრო ღალატია,
მთხლე,

ღალატი...

მაპატიე,
უფალო, მაპატიე,
მიმიღე, გეხვეწები,
მიმიღე რა...
შემჭამეს, უფალო,
შემჭამეს...
... მაპატიე...

***

ჭოჭმანი, სიზმრები არეული,
მაინც ვერ გამიგია, რა ხდება,
და ლოცვა იყო ეს დაბნეული,
თუ სიყვარული მაინც ახდება...
წვიმამ დაღალა ქალაქი ისევ
და სუსხი ქარი ძვლებს ეტანება,
და მოღრუბლულან მოქალაქენი,
ყველა თავის თავს ემალება.

მომბეზრდა:

დაკარგული სამოთხე,
მოპარული ოცნება,
სიყვარულის ლანდები,
სიმარტოვის გოდება...
წვიმიანი ქუჩები,
ექვთან განმარტოვება,
გადარღნილი ტკივილი,
მოპარული ცხოვრება!!!

***

ამას ამბობდა ქართველი
ლონდონში გადხვეწილი,
შემომამშველეთ სტაფილო,
ახალი ამოგლეჯილი...

ჯეჯილი, ჯეჯილი, ჯეჯილი,
კვლავ გაიზრდება ჯეჯილი,
შხამ-ქიმიკატებს თუ ვიხმართ,
გემოს დაკარგავს ხე-ხილი...

ატაშე გადარეულა,
ხიხინი ისმის ფილტვების,
მე მაღარიჩი მინდოდა,
ჩახრამუნება ხინკლების...

***

შენა ხარ ჩემი პატარა-დიდი,
ორდენო ჩემო,
ვითარცა სხივი,
მომავლის ტივი,
და მასზე ჰკივი,
მხედარო გივი,
II გია დილო,
მიცუბიშ გიო
და ციცქნა ბესო.
ტრაქტორისტს ევნო,
სარკის ეფექტით
წელ ქვეშ გაეგო.
პარკეტი დააგო
და ზედ გადაეგო.
მარადონა დიეგო,
მჭამს ჩემი ეგო,
შენ რომ ტაში გერგო.

***

ძია, ძია ნიკოლოზი
მიახვრიტა ლენინმა,
რას შვრებოდი მაშინ, ცუდო!
– რა ვქნა, მე ხომ მეშინია,
მიყვარს ვაჟა და ილია,
ჩვენი ყოფა სირბილია,
ბუზის ყოფნა სინდისია,
ჟორასა აქვს გონორეა,
გივის კიდევ პირინეა,
გია მასტურბატორია,
ბესოს სულის პასტორია,
ეს ხომ დიდი ფაქტორია,
მიყვარს პროფილაქტორია,
იქ მე მიმყავს ტრაქტორია,
აქეთ მომყავს ჩოჩორია,
შემიყვარდა კოკორები,
გომბორიდან რომ მოდიან.

***

ხემ მოისხა ფოთოლი,
აგერ ჩაქუჩიც ყვავის,
უჰ, უჰ, რა კარგი იყავ,
როცა მოფრინდა ყვავი.
ტიროდა საწყალი ფრინველი,
უნდოდა დიდი ყველი
და დიდი მწვანე ველი,
სადაც ყოველთვის გელი –
ბახმაროში, პერუში.
მოგხვდა ტაკო სტამბულში,
ბახ - ბუხ - ჯახ - ყურში,
ჯახ - ლაწ - კრაწ - კანჭში,
გამომიშალა ღრანჭში
და აიფარა კაბა,
ტრაკზე გაუჩნდა «ლატკა»,
შემოიხვია დიდი პალატკა,
აი, ასეთი მწამს
კომუნისტი.

***

მოდის ჩემთან, ციცილო,
ჩაიხადე, ვიცინოთ,
და ჩვენ ერთად, კარგო
შევექციოთ მაწონს,
და თენდება უცებ,
დროშები ჩქარა,
ჩაქუჩი ჩქარა,

ჩაქუჩი ჩქარა,
ფიგარო არა, არა, არა.

***

ატყდა დავი-დარაბა
შემოვიდა არამა,
ჩამირთო TCH.
შენ ხარ ფეხშიშველი,
აბა მე რას მიშველი,
თამაშს იგებს ფიშერი,
თამაშს იგებს ტალი,
უჰ რა ძნელი იყო, როცა

მოკვდა ქმარი,
მოკვდა ცოლი,
დარჩათ მხოლოდ
დიდი ღორი,
გზა არს შორი.
შმორი, შმორი,
ომი, ომი, ცომი, ცომი.
ატმის მსურველთა ტომი,
ჩემი ლოგინის ატომი,
გუშინ შემხვდა ვაგონი,
გადაეშვა სალტოთი.

***

გული მტკივა, სული მტკივა,
არ ვიცი რა გამომივა,
ხვალ სიდედრი ჩამომივა,
ალბათ რამე გამომივა.
თუ არადა, ნუ.
მე მყავს სახლში კუ.
მეც მაჭამეთ შუ,
გეხვეწებით შუუუ!!
არ მოფრინდეს ბუუუ!
არ წავიდეს იანი,
მაყაშვილი ცოფიანი,
ტურტლიანი, ჭუჭყიანი,
ცისფერჯინსებიანი,
ყვითელ ყურებიანი,
არის ასეთი პარტია,
მას სახაშე ჰქვია,
რა ცუდია პოხმელია.

***

ტ. გ.-ს

როგორ ვინატრო, გული გამისკდეს,
მოწყურებულმა ცხოვრების დღეზე,
რატომ დამიდგა წუთი საძაგი,
ვისთან მივიდე და ვინ გამიგებს.

ყელში სარმა მაქვს თითქოს გაჩრილი,
გულში წურბელის სამეფო სუფევს,
ვიცლები, ვკვდები ურჯულოთაგან,
სისხლის წვეთები მათ გამომწოვეს.

წარმომიდგება თოკი ჩემს ყელზე,
როდესაც ესეთ წუთებს ვასწორებ,
ვიცი გაქრება ყველა სამაგი,
თუ გადავწყვიტე ზეცას წავიდე.

როგორ მივყიდო სული ეშმაკებს,
როგორ მივიბა ყელზე ბაწარი,
ვიცი, ძლიერი არის ცთუნება,
მაგრამ ღმერთია უფრო მაღალი.

***

დამწუხრებულა ზეცა თბილისის,
გადმოსდგომია თავზე ღრუბლები,
კოკისპირული ცრემლით იხსენებს,
რაც გულში უზის ჩემს ერს ტკივილი.

იმ დღეს, საშინელს და დამანგრეველს,
დასტიროს ისევ თავდავიწყებით,
ილიას სიკვდილს ღმერთი არ გვარჩენს
და წყევლის ისევ მოდგმას ქართველის.

***

ქუჩაში სიჩუმეა, მინდა გეფერო
და შენც ამყვები, მაძლევ უფლებას.
ჩვენ ერთმანეთი არასდროს გვეყვარება,
მაგრამ მაინც ვიქნებით ამ ღამეს ერთად.

ალბათ პარადოქსია და სასაცილოა,
მე შეყვარებული სულ არ მენატრება,
მაგრამ გაივლის ეს თეთრი ღამეც
და ის გოგონა ხატად იქცევა.

***

ალბათ სიცოცხლის ბოლო წუთებშიც
ვისურვებ ვიყო შეყვარებული,
ვატარო გულში დარდი უმწიკვლო
შენთან შეხვედრის და მოფერების.

მინდა მოგნახო, რომ ჩემთან იყო

მთელი ცხოვრების ლაბირინთებში,
შენი თვალების მზერამ გამათბოს,
გადამავიწყოს მწარე ფიქრები.

შენ კი გარბიხარ სულ ვიდაცასთან,
ჩემთან იღლები და არ ჩერდები,
მოგწყინდა მზერა იდუმალების
და დაიღალე ფუჭი ოცნებით...

მაგრამ სიცოცხლის ბოლო წუთებშიც
ვისურვებ ვიყო შეყვარებული,
ვატარო გულში დარდი უმწიკვლო
შენთან შეხვედრის და მოფერების.

* * *

ჰოდა, ამბობენ, პატარაობას
ვერ დაიბრუნებ ველარასოდეს,
იმ სიხარულს და იმ სიწმინდეს,
ბავშვობის წლებს რომ მუდამ თანა სდევს.
ნუთუ ვერასდროს ვერ გავიღვიძებ
გახარებული, გალალეებული...
არ ვიცი, როგორ გაჰქრა ეს წმინდა
და შეურყვნელი ნაზი სხეული.
მეუბნებიან, რომ სამოთხეში
ცხოვრობენ ყველა, როგორც ბავშვები,
ყველა თბილი, ყველა ლამაზი
და სული ყველას აქვს უნაზესი.

მაშინ, მიმიღეთ მეც სამყოფლოში,
გთხოვთ, მაპატიოთ ჩემი ცოდვები.
გთხოვთ, შეუწყალოთ ყველას, ვინც მიყვარს,
მარტო ბედნიერი ვერ ვიქნები.

* * *

დღეს სიმარტოვემ ხელში ჩამიგდო
და გაიღვიძებს ნაჭრილობევი,
თურმე მოვტყუვდი, ისევ მარტო ვარ
ამ ქვეყნისაგან დავიწყებული.

ისევ მთვარეა მესაიდუმლე
და გადმომტირის ის გულმომკვდარი,
შევეცოდები, სხივს გადმომტყორცნის,

უნდა გამითბოს გული საწყალი...

მაგრამ შორს არის, სხივი იბნევა
და ვრჩები ისევ მარტოდ მყოფადი,
არ ვიცი, რა ვქნა ცარიელ სახლში,
ვისლა გავანდო ჩემი ფიქრები?!

ელვარე ლალი

ედღუნება გოგიელას

ამ ცხოვრებისგან გადარეული
ვიღაც უგუნო, სულელი მთვრალი,
მოდის და უნდა კაცობრიობას
ბედის მოსთხოვოს საზღვავი ვალი.

თვალეში სისხლით გადაღებილი
და მათში მოსჩანს სატანის ალი,
უნდა ემგეროს პირველ მსხვერპლს, მაგრამ
უეცრად ხვდება ელვარე ლალი.

მაინც არ სჯერა, მაინც არა სწამს,
ვერ მიაჩვია ცოდვილი თვალი,
არსად უნახავს ცხოვრების გზებზე
წმინდა მეუფის ნავალი კვალი...

მაინც დაეჭვდა, ხელი გაშეშდა,
ექვმა გაგლიჯა ბოროტი გული...
იმ ნახევარმა, სიკეთე რომ სდევს,
ცოტა მოაღლო მბორგავი სული.

* * *

რაც შევიძინე, თან დამაქვს:
სიყვარული და ოცნება,
ცოდვილ მორწმუნეს რა უნდა,
ესაა ჩემი ქონება...

თუმცა ეცადნენ, მოპარვა
არ გამოვიდა არაფრით,
ეს ორი მუდამ გაგყვება,
არ დამთავრდება სამართით.

უფალთან როცა წარვდგები,

ცოდვილი სული შეკრთება,
სიყვარული და ოცნება _
ვოცნებობ – უცებ შედგება...

***

გემშვიდობებით... მივდივარ ალბათ,
რატომღაც ესეთი გამიჩნდა აზრი,
თქვენიც ოდესღაც ჟამი დადგება,
თქვენიც ოდესღაც დარეკავს ზარი,
და მაშინ მაინც ხეირს იპოვით,
იქ გამატანეთ თქვენ ყველა დარდი,
კარგად შეკარით, უფალთან მიმაქვს,
კურთხევა მინდა მე თქვენი ნაღდი.
ჭიქით სასმისი ჩემზეც აწიეთ,
დამინთეთ ხოლმე წმინდა სანთელი,
რაც დაგაკელით, ნუ გამამტყუნებთ,
იქნებ, მეც ვპოვო ღმერთის ნათელი.

***

შემოიტანეს ოქროს სასმისით
დამათრობელი გრძნობა ოცნების,
თუმცა ვიცოდი, არ უნდა მესვა,
ერთბაშად ვყლუნწე შხამი გოდების...

ვერ გავუძელი მის თხოვნის თვალებს,
თბილ და გადაღლილ სურნელ მუდარას,
და რა ვიცოდი, რომ მიმზადებდნენ
მუდმივ ბორკილებს, ანდა სუდარას.

ციხის კარები ჩაკეტილია,
დატოვეს წვრილი გამოსახედი,
წყეული უფრო გადამღლეღია,
თვითმკვლელობისთვის გამოსადეგი...

შემოიტანეს ოქროს სასმისით
დამათრობელი გრძნობა ოცნების,
თუმცა ვიცოდი, არ უნდა მესვა,
ერთბაშად ვყლურწე შხამი გოდების...